

AZ EMBER-TITOK

Isten maga nyilatkoztatja ki földi életünk
és az egész Teremtés
titkát, értelmét és célját

János evangélium 14/21 ígérete alapján
prófétai módon kapta és írta:

BERTHA DUDDE

Ezek az írások valláson felülállók!

Valláshoz tartozástól nem akarnak senkit eltéríteni, sem valami vallási közösségre rábeszélni.
Megjelenésük egyedüli oka, hogy Isten szavát – amit Ján. Ev. 14,21 ígérete alapján ad nekünk a mai időkben

–
az embereknek hozzáférhetővé tegye.

Ján.14,21: Aki ismeri az én parancsolataimat és megtartja azokat, az szeret engem.
Aki pedig engem szeret, azt szereti az én Atyám, én is szeretem azt, és kijelentem magamat annak.

Német eredetiből fordította, és közreadja:

G. Szieger Magda
1913 - 2001

2005 Javított kiadás

Engedélyezett a minden változtatás nélküli, és a forrás megjelölésével készült, fejezetenkénti fordítás és nyomtatás.

TARTALOMJEGYZÉK

„Kezdetben volt a szó”
A földi élet megindokolása és célja
A földi élet maga a cél, vagy eszköz a célhoz
A lények teremtésének és elpártolásának története
A Teremtés létrehozásának oka
A Teremtés Isten műve
Anyag és szellem
A Teremtésben semmi sem értelmetlen és céltalan – Kártevők - Gyom
Fejlődés a Földön
Inkarnáció - Ösztönösség
Az ember a fejlődés eredménye, vagy új teremtmény?
Mi a lélek?
Az ősszellem én-tudata
A lélek minden Teremtés-mű hordozója
Lelki munka
A lélek azt aratja, amit vetett
A lélek halhatatlansága
Minden forma végigjárása szükséges - Mikrokozmosz
Test, lélek és szellem - Magyarázat
A lélek - A Szellem-szíkra az emberben
A lelkiismeret hangja
A szabad akarat
A földi feladat: akarati döntés
Akarat és tett - Felelősség
Jó és rossz - Öröktől való törvény
A bűnök kiengesztelése Jézus Krisztus által
Legkomolyabb felszólítás és figyelmeztetés
Legkomolyabb felszólítás - Az anyagias beállítottság
Isten és a világ előtt - Istentől megáldott házasság
Szándék az utódokra - Várakozó lelkek
Az ember rendeltetése - Igazságvágy
Az ember igazi hazája
A Föld átalakulása a szellemi mélypont miatt van
Isten szeretet-bilincsei
Mindenkor szavaimhoz tartsátok magatokat

„Kezdetben volt a szó”

Kezdetben volt a szó, és a szó mindörökké megmarad. A szó szeretetemből folyik, ez köt össze minden teremttel, aki énje tudatában kapcsolatot kíván teremteni velem. Mert csak a kívánság, az akarat hogy engem meghallhasson, vonja maga után a képességet, hogy egy lény megérintve érezze magát szavaim sajátos szereteterejétől. A szó bizonyosságul szolgál a lénynek, hogy létezik egy másik lény, aki most hozzá beszél. Amint a belőlem való teremtmény az életbe lépett belőlem megindult a szó. A teremtménynek képességet adtam, hogy észlelje magában ami mint szó - mint megformált gondolat - jutott hozzá, és ami egy második, magát közölni akaró lény jelenlétét bizonyította.

Szavamra csak a megteremtett lénynek van szüksége, és ezért van hogy: „Kezdetben volt a szó.”

Én magam öröktől fogva létezem, ámde amíg rajtam kívül nem volt más létező lény, nem volt szükség, hogy szavam felhangozzon. A megteremtett lényt azonban meg kellett szólítanom, hogy növeljem boldogságát. Kellett hogy hallhasson engem, hogy gondolataimnak részese lehessen, ez azért mint szó hangzott fel benne, és ez a teremtményt ismét gondolkodásra - gondolkodási képességre és akarata szabad működésére - ösztönözte. Mert a lényt önállóan helyeztem ki magamból, de ugyanakkor állandó kapcsolatban is tudjon maradni velem a gondolatcsere által, amely a „szó”-ban jutott kifejezésre.

Elmondhatatlan szeretet töltött el amikor lényeket teremtettem, akik önmagam képmásai lettek, és a vágy kényszerített rá, hogy közöljem magamat, megszólítsam őket, és elmondjam irántuk érzett szeretetemet. Ezáltal ők is kapcsolatot éreztek a lénnel, aki ilyen mérhetetlenül szereti őket. Szeretetem tehát szavak formájában ömlött beléjük és szeretetemet viszonzni tudták, hiszen szeretetem termékei voltak, tehát őslényegük maga a Szeretet. Tehát megérthették szavaimat és válaszoltak. Éppígy képesek voltak egymással is szót váltani - de mindig a gondolat volt az első, ami így szó formájában jutott hozzájuk. Mert a szó tőlem indult, aki öröktől fogva magam vagyok a SZÓ - a mindent létrehozó erő, amely önmagában a Szeretet. És a szó mindörökre fennmarad.

Én öröktől fogva létezem - a szó kezdettel bír, de mindörökké fennmarad. Mert a lény akit teremtettem nem múlhat el, tehát ezeket a teremtményeket örökké megszólíthatom, és boldoggá teszem vele őket, mert szeretetem ereje is örökké hozzájuk folyik, ami szavaim formájában érinti és boldogítja őket.

Magam vagyok a szó, és teremtményeimnek a szavak által bizonyítom magam.

Meghallhatnak tehát, ha arra nem is képesek, hogy meglássanak, érezhetik, hogy magam szólítom meg őket - örök Istenük és Teremtőjük - aki kifejezésre juttatja végtelen atyai szeretetét, hogy igazolt legyen a kapcsolat a Teremtő és teremtmény, Atya és gyermeke között.

És a szó mindörökké felhangzik, mert a teremtményeim iránti szeretetem nem múlik el, tehát ezt a szeretetet állandóan megtapasztalhatja. Mindig beszélni fogok gyermekeimhez, szavam az egész végtelenségben felhangzik. Nem csak a Világosságban levő szellemi lényeket szólítom meg, a Földön levő emberekhez is szólok, akik még keveset tudnak az Atya gyermekei iránt érzett mérhetetlen szeretetéről.

Egy szabadon hozzám kapcsolódott ember szolgálatát veszem igénybe, és az mint eszköz áll rendelkezésemre. Mert minden ember tudja meg, hogy én vagyok, legyen bizonyítékuk is erről szavaim formájában, ami jellegzetes isteni szeretet-kisugárzás.

De hogy hagynak-e beszélni magukhoz, hogy szavam megindítja-e szívüket, az mindig a jóindulatuk következménye, mert kényszerrel nem akarom megnyerni. Akiben azonban van jóindulat, az a szavakon keresztül felismer, és aki már tudatosan megengedi, hogy beszéljek hozzá, az szeretetem sugárzását is érezte - az pedig soha nem marad hatás nélkül.

Ámen.

B. D. Nr. 8020

1961. 10. 16.

A földi élet megindokolása és célja

Tudnotok kell - oka és célja van, hogy mint ember éltek a Földön. Nem a Teremtő hangulatából kerültetek a világba, hanem szellemi előzmény képezi alapját megteremtéseteknek, előzmény, ami elgondolhatatlanul hosszú idővel ezelőtt játszódtott le a Szellemi Birodalomban.

Ebben a Birodalomban a lényeknél, akiket szeretet-akaratom helyezett ki magamból, egy változás ment végbe. Felborult a Rend törvénye, amiben mindennek mozognia kellett, ami tökéletes volt. A tökéletesen kihelyezett lények ellenkezőre fordultak, kiléptek a Rend törvényéből és tökéletlenekké váltak. A lényeknek ez a változása szabad akaratból ment végbe, azaz a lények akarata a fennálló Rend ellen fordult. Ellenem fordultak, Istenük és Teremtőjük ellen - akit azonban már megismertek, mert az ismeret világosságában éltek. A Szellemi Birodalomnak ez az eseménye a magyarázata az ember-léteteknek a Földön. Mert ti vagytok ezek a szabad akarattal tőlem eltávozó szellemek. Ti vagytok azok a lények, akiket egykor a legnagyobb tökéletességben helyeztem ki magamból, és ti lények szabad akarattal fordultatok ellenkezőre - ti vagytok a bukott szellemek.

Azonban örökkévalóságok vannak a tőlem való elfordulásotok és az ember-lét között. Végtelenül hosszú az idő, amióta a bukott lénynek megváltoztató folyamatban kell részt vennie, amikor leírhatatlan szenvedéseknek és kínoknak van kitéve, amikor a mélységek mélyéből lassan

újra a magasba fejlődik, mindig vezetésem alatt, mert soha semmi sem maradhat elválasztva tőlem, ami kiindulását tőlem vette,

Így tehát egyszer ti is elértétek fejlődéseteknek azt a fokát, amikor mint ember mehettek át a Földön, az utolsó rövid szakaszt, ami visszavisz kiindulástokig, hogy szabad akarattal vigyétek végbe visszatéréséteket Istenetekhez és Atyátokhoz, akitől egykor ellenkezőre fordult akarattal eltávoztatok.

Amikor ember-léteteket így szemlélitek, akkor megtanuljátok megérteni, milyen fontos ez számotokra. A földi élet már nem lesz öncélú, hanem egy cél eléréséhez való eszköz, és ekkor tudatosan fogtok élni. Azonban nehéz arra a hitre indítani benneteket, hogy nem Istenetek és Teremtőtök hangulatának az eredményei vagytok - mert amit mondok, arra nincs bizonyítékotok.

De egyszer gondoljátok át komolyan, hogy magatok és minden más, ami körülvesz, mennyire csodálatos - ezek véletlenül nem keletkeztek. Egy ilyen komoly elmélkedés után fel kell ismernetek egy Istent és Teremtőt, és meggyőződnotok, hogy semmi se értelmetlen, tehát kell hogy a ti földi életetek is valamilyen célt szolgáljon. Az általatok így felismert Teremtő-hatalommal kapcsolatot kell keresnetek, ami bármikor lehetséges gondolat, ima és szeretet-tevékenység által. Így a velem való kapcsolattal hamarosan világosság gyullad bennetek - a felismerés egy villanása - aminek valamikor teljesen birtokában voltatok. Minél bensőségesebben keresitek velem a kapcsolatot, annál tisztábban ragyog bennetek a világosság, és teljesíteni tudjátok földi életetek célját. Ha szabad akarattal viszitek végbe a megváltozást, lényetek visszafordul a tökéletességre, ami a kezdeti állapototok volt. A szeretet-szikrát felgyújtjátok magatokban, és az a legragyogóbb lánggal ég, ami annyit jelent, hogy újra beléptetek az örök Rend törvényébe, mert mindennek ezen belül kell mozognia, ami tökéletes.

Egy örökkévalóságokig tartó fejlődési folyamatot zárhattok le sikeresen, újra magatokra veszitek őslényemet, szeretetté alakítjátok magatokat, újra tökéletes lények lesztek, akik kezdetben voltatok. Ez a földi életcélotok, ami késztesse tudatos életre, hogy a végtelenül hosszú fejlődési folyamat utolsó stádiuma meghozza az eredményt: mint teljesen átszellemült lény legnagyobb tökéletességben távozzatok el a Földről, és bemehesetek a Világosság Birodalmába és a boldogságba, ahonnan egykor elindultatok.

Ámen.

B. D. Nr. 7100

1958. 04. 22.

A földi élet maga a cél, vagy eszköz a célhoz

Az ember földi útjának nem lenne semmi igazi magyarázata, ha csupán öncélú volna, és azért is nehéz lenne igazi okot találotok, mert túlságosan alaposan látjátok az emberi sorsok különbözőségét. Ismételten felmerülne magatokban a kérdés, vajon miféle célja lehet egy nehéz, szenvedésekkel teli szegényes életnek? Viszont rögtön választ találhattok, ha az életet nem

öncélúnak, hanem eszköznek tekintitek egy cél eléréséhez. Ha egyforma lenne minden földi sors, ha minden ember földi élete harmóniában, gondtalanságban, örömben és földi boldogságban telne - kevés különbözőséggel az embertársak életétől - akkor feltehetőleg abban a hitben ringatnátok magatokat, hogy a földi életnek nincs mélyebb célja, mint éppen maga az élet. Azonban amint efelett komolyan elgondolkodtok, nem fogtok ilyen magyarázattal megelégedni - mélyebb okot kerestek, és biztos találtok is, mert csak egy kérdést kell felvetnetek, hogy a válasz megérkezzen rá.

Ezt a kérdést minden embernek fel kellene tenni magának. Mert valóban nem vall okosságra vagy igazi értelmi tevékenységre, ha az ember megelégszik azzal, hogy pusztán a Teremtő hangulata miatt él, mert minden ember, aki igényt tart rá, hogy intelligensnek számítsen, aligha vesztegetné erejét és idejét arra, hogy teljesen céltalan dolgokat hozzon létre. De éppoly kevésbé akarná magát teljesen haszontalan teremtésnek tartani, akinek egyetlen célja önmagát fenntartani - miközben létének időtartamát sem tudja meghatározni.

Öncélú a földi élet - vagy eszköz egy célhoz? Csábító kérdés annak, aki nem tud hinni. Tőletek emberektől semmiképp sem kívánja senki, hogy vakon higgyetek, mert ilyen vakhitnek nincs semmi értéke. Azonban értelmeteket használhatnátok, és minden irányban átgondolhatnátok azt, amit mint hitet megkövetelnek tőletek. Gondolkodás által olyan eredményre juthatnátok, amely elfogadhatónak tűnne számotokra, és biztosak lehetek benne, hogy megáldok minden olyan gondolati munkát, ami a mélyebb ismeretet szolgálja: az olyan dolgokról való tudást, ami még rejtve van az emberek előtt - de nem szükséges, hogy rejtve maradjon.

Ilyen ismeret az ember földi életének megokolása is, mert ez a nem bizonyítható területéhez tartozik. Mégis boldoggá tehet egy embert, amint komolyan veszi, ami hozzá eljut. Mert egyre több kérdés merül fel az emberben, amint világossá válik előtte, hogy élete csak eszköz egy cél eléréséhez. Igyekszik saját célját, saját feladatát felismerni. Már nem elégszik meg a földi élet gondjaival, minden történést és élményt úgy fog szemlélni, hogy az mennyire célravezető, és olyan szellemi beállítottságot keres és talál is magának, amely mindenek felett kielégíti.

4. hó 23.: Az ember tudatos élete az élet céljának felismerésével kezdődik, mert most először fogja gondolatait egy elérendő célra irányítani. Most először helyez súlyt a lelki munkára, most először szorulnak háttérbe a földi célok, ugyanakkor Isten segítségével földi életét is megoldhatja, mert Isten megáldja az ilyen beállítottságot az élethez, és ismételten új nézőpontokat tár fel, amelyek gondolatilag foglalkoztatják és magasba vezetik.

A céltudatos földi élet soha nem hiábavaló, szellemi eredményeket kell hoznia, miközben az öncélú élet szellemi nyereség nélkül marad. Mihelyt azonban valaki szeretetre kész, magától is felmerülnek a földi élete céljára vonatkozó kérdések, aztán a gondolkodás megváltozása is megtörténik. Ha azonban hiányzik a szeretetkészség - ami többnyire a bukást jelenti annál, aki a földi élete célját még nem ismerte fel - akkor nem lehet szó felfelé ívelő

fejlődésről, akkor maradt az ember lelke azon állapot szerint, amilyen testet öltése kezdetén volt. Akkor a földi út teljesen hiábavaló, akkor a nagy kegyelmi adományt eljátszotta, ami pedig a legnagyobb eredményt hozhatta volna.

Azonban minden embernek van lehetősége, hogy a földi élet céljának felismerésére eljusson, mert minden embernek van gondolkodóképessége, mert az egyik gondolatot mérlegheti a másikkal szemben, tehát ítélethozatalra képes. Biztos már az első fontolgatásnál eljuthatna a felismerésre, mert a természetben is felismerhet bizonyos célszerűséget, törvényes rendet, amit önmagára - a legfejlettebb teremtményre - is alkalmaznia kell, különben valóban nagyon korlátozott volna a gondolkodása, olyan felfogás, ami nem vall okosságra.

Az ember képes a földi életcélja felismerésére, mert különben nem lehetne felelősségre vonni, hogyan használta fel ezt a földi életet. Bár az emberek tagadják az ilyen felelősségüket, semmilyen célt nem akarnak ismerni. De a természet világában is van elég bizonyíték, hogy a természeti törvényekkel - az isteni Renddel - szemben nem lehet következmények nélkül cselekedni, tehát az ember önmagára nézve is tartson érvényesnek bizonyos törvényt, vonja be magát is a Rend törvényébe. Életét nem alakíthatja önkényesen bármiféle felelősség nélkül azzal szemben aki mindent létrehozott, hanem az isteni Rend törvényeihez kell alkalmazkodnia.

El kell ismernie egy Törvényhozót, akkor felelősségtudata lesz iránta. Ha nem ismeri el, szabadnak érzi magát az Úrral szemben való felelősségtől. Nyilvánvaló, hogy ekkor még az istenellenes erő hatalmában van, mert ez úgy befolyásolja az embereket, hogy minden hitük elfogy a földi élet okában és céljában azért, hogy ez a hatalom megint örök időken keresztül megtarthassa őket magának.

Ámen

B. D. Nr. 8566.

1963. 07. 22.

A lények teremtésének és elpártolásának története

Higgyétek el szívesen oktatlak, amikor felismerem, hogy az igazságnak megfelelő magyarázatot kértek, mert belőlem csak világosság árad és az átsugárzik a sötétségen.

Ti azonban még fény nélküli területen vagytok, ahova a világosságot oda kell vezetni, amíg annyira beteltek vele, hogy már magatok is sugározhattok. A belőlem induló fénysugár felvételére felvevőképességetek lesz, amint felvilágosítást kértek a még megvilágítatlan területről. Ilyenkor már sugározhatok rátok, lassan ismét az ismeret állapotába helyezhetlek, és bevezetlek a boldogító tudásba.

Legyen világosság bennetek, legyen róla tudomástok, hogy honnan érkeztek és mi a végső célotok. Ezt a tudást csak magam adhatom - aki benneteket a maga örömére teremtett.

Belőlem indultatok ki, Szeretetem ereje teremtményeket helyezett ki magamból, akik azonosak voltak velem. Önálló lények voltak, akiket mint önmagam miniatúráit teremtettem meg. E teremtményeknek életet adtam, azaz hozzám hasonlóan képesek voltak a munkálkodásra és teremtésre. Hangomat is felfoghatták, és így ismeretük volt rólam, mint Istenükről és Teremtőjükről. Hűségesek voltak hozzám, és felettébb boldogok. Az egykori boldog szellemek Birodalmáról ti emberek semmit, vagy nagyon keveset tudtok. Ezt a Birodalmat mindenekelőtt azért teremtettem meg, mert hasonmásaimban fel akartam magamat ismerni, mert edényeket teremtettem magamnak, amelyekbe szeretetemet beleönthettem. Mert a szellem-lények megteremtésének ez volt az oka, végtelen szeretetem szét akarta ajándékozni magát, szét akartam ömleni a hasonló lényekben, akik mondhatatlan örömet szereztek nekem tökéletességükben.

Egy szellemi világot teremtettem a magam örömeire élőlény lakókkal. Megelevenítettem a legcsodálatosabb teremtményekkel, és örültem boldogságuknak, amit szereztem nekik. Minderre a Szeretet készített, ami őselemem volt - és most is az. Ez a szellemi világ végtelen időig fennmaradt harmóniában és bensőséges kapcsolatban velem, Teremtőjükkal és fenntartójukkal.

Ezek a lények akaratukban és szeretetükben végtelen időig azonosak voltak velem, mert az elsőként teremtett lény, akit teljes tökéletességben helyeztem ki magamból, mély szeretetben hűséges volt. Határtalan boldogságot talált az újabb és újabb lények teremtésében, akik az én erőm és az ő akaratának felhasználása által keletkeztek - ahogy ez az én akaratom is volt, mert irántam érzett szeretete folytán a lény akarata ugyanaz volt, mint az enyém. Tehát minden harmonikus volt a szellemi világban, és semmi sem történt ami akaratomnak ellentmondott. Ez volt a határtalan boldogság világa, mert minden teremtmény telítve volt erővel és világossággal, és alkothatott a saját akarata szerint - ami az én akaratom is volt, ameddig szereteterőm minden teremtményemet átsugárzott.

De ez a tökéletes állapot nem maradt meg, mert akaratommal a teremtményt nem vertem bilincsbe. Istensége jeleként minden egyes lénynek szabad akaratot adtam. Lucifernek, az első teremtett lénynek is volt szabad akarata, de visszaélt vele. Lucifer szabad akaratból ugyanazt akarhatta mint én, határtalanul boldog lett volna, és az is maradt volna örökké. De akaratának szabadságával visszaélt, helytelen irányba fordult, aminek egy szellemi forradalom volt a következménye, akkora kihatással, amit ti emberek nem tudtok megérteni. Azonban ti emberek ennek az egykori szellemi forradalomnak vagytok az eredménye.

Az elsőként teremtett lény, Lucifer, szavak által állandó kapcsolatban volt velem - amint minden teremtett lény is, aki gondolkodóképességgel bír - és ezáltal képes volt szavaimnak fordított értelmet is adni. Szabad akarata volt, és ezért gondolkodásának irányát is megváltoztathatta. Kiléphetett az örök Rend törvényéből és teljesen fordított felfogást állíthatott fel, ezáltal

saját magában és az őt követő lényekben gondolkodásbeli zűrzavart keltett, aminek nagyon súlyos következményei voltak.

A fordított gondolkodásmódot átvitte a lényekre is, akik az ő akaratából, de az én erőm felhasználásával keletkeztek. Ennek eredménye egy ellenem irányuló általános felkelés lett. A lények szembeszegültek velem, már nem fogadták el szeretetsugárzásomat ellenállás nélkül, ezáltal elgyengültek, és elvesztették világosságukat. Fellázkodtak az örök Rend törvénye ellen, és gondolatuk saját utakon járt.

Az ősteremtésű szellemek seregében hihetetlen káosz keletkezett, akiknek most dönteniük kellett, hogy kihez akarnak tartozni, aminek következménye aztán számtalan lény tőlem való elfordulása volt. Azonban én mindezt nem akadályoztam meg, egy még nagyobb boldogsághoz vezető utat ismertem fel benne, mint amit a „teremtett” lényeknek adhattam - akik ugyan teljes tökéletességgel indultak ki belőlem, azonban mégis csak „műveim” voltak.

Most, a tőlem való eltávozás után lehetőségük van, hogy „gyermek”-ként térjenek vissza hozzám, ami olyan állapotot hoz nekik, ami messze felülmúlja eredeti boldogságukat. Azonban ezt a visszatérést szabad akarattal kell létrehozni, mert csak ekkor lesz teljesen független tőlem, hatalamtól és akaratomtól - ennek ellenére akaratomban fog mozogni, mert ezáltal most elérte a tökéletességet, teljesen visszatért akaratomba.

És ti emberek, amikor a Földön éltek, ezen a hozzám visszavezető úton vagytok. Ha tele vagytok jóakarattal, akkor ismét átjárhat szeretetem világossága, és visszanyerhetitek azokat az ismereteket, amiknek egykor birtokában voltatok, de szabad akarattal lemondtatok róla.

Nem ismerek nagyobb boldogságot, mint ennek az ismeretnek a közvetítése, mint ismételten felajánlani nagy szeretetemet, és megváltoztatni világosság- és ismeretnélküliségeteket, hogy ismét határtalan boldogsághoz jussatok, hogy célotokat elérve mint igaz gyermekek térjete vissza örök Atyátokhoz, akinek szeretete a tietek, és örökké a tietek marad, mert egykor az ő szeretetéből keletkeztetek.

Ámen.

B. D. Nr.7770.

1960. 12. 12.

A Teremtés létrehozásának oka

Az ember-létetek a tőlem való eltávozástok következménye, ami egykor a Szellemi Birodalomban történt. Már többször elmagyaráztam, ti adtatok okot a földi Teremtés életre keltésére, ahol a Teremtés koronáiként újra el kellene érnetek az eredeti állapotot, amit egykor szabad akarattal odaadtatok.

Ti indítottatok minden földi teremtés létrehozására, mert megkerestem és megtaláltam azt az utat, amelyen visszatértek hozzám, és ez a földi-anyagi teremtésművön való áthaladás. Az ember-lét ennek a Földön való áthaladásnak az utolsó állomása. Ekkor kell tehát szabad akarattal rálépnetek a visszatérés útjára - ahogy egykor távozástok is szabad akarattal történt.

Mert eredetileg isteni lények vagytok - ennek jele a szabad akarat. Az emberi létetek alkalmat ad istenségetek bizonyítására, lehetőséget ad, hogy szabad akarattal újból felém forduljatok, és kapcsolatot is teremtsetek velem. És akkor a földi teremtett dolgok is elérték céljukat, létrehozták a visszavezetés művét, ahogy az örökkévaló tervemben van.

A Teremtést a hozzátok való szeretetem kifejezésének tekintsétek, mert nem akartalak elveszíteni. Tudnotok kell, hogy felülmúlhatatlan bölcsességem a „Teremtést” találta a legbiztosabb eszköznek, hogy benneteket újból visszanyerjen. Egyszer majd ti is átláthatjátok, hogy a teremtéseken keresztül milyen utat tettetek meg, és nagyon hálásak lesztek a kegyelemért, amit végtelen szeretetem ajándékozott a különben elveszetteknek.

Akkor a Teremtés már nem lesz béklyó számotokra, hanem nagy szeretet-bizonyosság felőlem, akkor már magatok is részt kívántok venni a teremtésben, hogy a szellemeknek újra lehetőséget nyújtsatok a hozzám való végleges visszatéréshez.

Mert ahogy a szeretet engem „alkotásra” indított, úgy a szeretet majd titeket sem hagy nyugton, és a belőlem hozzátok áramló erőt majd akaratom szerint használjátok: teremtő és alakító módon tevékenykedtek a magatok boldogságára. Ehhez azonban az érettségnek bizonyos fokára van szükség, amit a földi életben megszerezhettek, ha a szabad akaratot helyesen használjátok és felém fordítjátok. Ekkor lelketek visszatér a világosság és erő ős-forrásához, ahonnan egykor kiindultatok. Határtalan erőt és világosságot is kaptok, mellettem teremthettek, munkálkodhattok, és boldogok lesztek.

Ugyan a Teremtés-mű a még éretlen szellemi részére kényszert jelent, a szabad szelleminek viszont lehetőség, hogy örömmel tevékenykedve segítsen a megváltatlanokon. Ők egyrészt maguk az ítélet alatt álló szellemiek, másrészt szabadságot visznek a szelleminek, mert az egész Teremtésnek meg kell felelnie rendeltetésének, és ezáltal az ebben megkötött szellemi szabadsághoz jut.

A világosságban élő megváltott szellemi tud erről, és ezért szeretete állandóan tevékeny, akaratom szerint új dolgokat hoz létre, részt vesz a teremtésben, mert ismeri örök Üdv-tervemet, és segíteni akar minden szellemi hozzám való visszavezetésében. Ezért valójában a Teremtés ellenfelem birodalmának tekinthető, mert a megváltatlan szellemit rejti magában.

Azonban ő ezt a szellemit a megkötöttsége ideje alatt nem tudja befolyásolni - közben a Világosság-világ támogatja ezt a szellemit, és folyamatosan hozzásegíti őket a szabaduláshoz. Az ember ugyanakkor félhet a befolyásától. Viszont csak akaratát kell helyes irányba, felém fordítania, és én felkarolom, és valóban kicsavarom ellenfelem kezéből. De ezt az akarati elhatározást neki magának kell megtenni, mert sem én, sem ellenfelem nem kényszerítjük akaratát. Neki magának kell istenségét bebizonyítani azáltal, hogy a Világosság felé kívánkozik, ahonnan egykor elindult.

Ámen.

A Teremtés Isten műve

(Válasz egy kérdésre)

Teremtésem minden műve az irántatok érzett végtelen szeretetemet és mindenhatóságomat bizonyítja. Mert kizárólag és egyedül az egykor elbukott szellemi megmentésére, visszavezetésére keletkezett. Az egész Teremtés-mű túlságosan is nagy szeretetemet fejezi ki, mert épp azok számára készült, akik nekem ellenálltak, tehát akik szeretetemet visszautasították - és így már méltók sem voltak szeretetemre. Mégis ez az ellenálló szellemi indított arra, hogy teremtési műveket hozzak létre, amelyek azt célozzák, hogy feladva ellenállásukat ismét visszatérjenek hozzám.

Tehát szeretetem egyenlőre nem volt tekintettel ellenállásukra, hanem befogta a bukott teremtményeket, azaz hatalmam és bölcsességem megszámlálhatatlan részecskére oldotta a lényeket, majd szeretetem ereje beburkolta, így az egykor lényekként kisugárzott erőt a természet dolgaivá formálta, és bölcsességem új rendeltetést adott nekik. Szeretet, Bölcsesség és Hatalom megállás nélkül tevékenykedett, hogy a Teremtés egy-egy művét létrehozza. Tehát a szó legszorosabb értelmében a Teremtés isteni mű, ami lényemet tanúsítja, és ha komolyan gondolkodtok rajta, a legnagyobb csodának kellene tűnnie nektek.

És a Teremtés továbbra is csoda marad, mert nincs benne semmi élettelen, hanem állandó benne a változás. Az egyes teremtési művek funkciói bizonyítják minden gondolkodó ember számára az eleven, bölcs Istent, akinek akaraterije és szeretete kimeríthetetlen. Akinek a hatalma határtalan - aki tántoríthatatlanul formákat teremt, amelyek magukban rejtik az egykor elbukott részecskéket, akik a Teremtés dolgaiban szolgálnak a muszáj-törvény szerint. Mert a bukott szellemit kivettem Ellenfelem hatalmából, annak hatalmából, aki egykor elbuktatta, és akit egykor szabadon követett. Bár Ellenfelemé volt - mert hisz önként követte - de megfosztottam a szellemi fölötti minden hatalomtól, mert szeretet-erőm az anyagba zárta. A teremtmény kikerült az ellenfél hatása alól, és csak az én törvényem alatt állt - már nem volt szabad, mert maga tékozolta el szabadságát. Önmaga miatt került törvényeim alá, ahol viszont szolgálnia kellett megkötött állapotban.

Az egész Teremtés az elbukott, szerencsétlen teremtményeim iránti szeretetem műve, akik nagy kínban teszik meg a visszautat a Teremtésben.

Amikor az egykori bukott lény megtette ezt az utat a Teremtésen át, és már mint ember jár a Földön, láthatókká lesznek számára a Teremtés dolgai, és örülhet nekik, mert mögötte van a kínos állapot. Amint az ellenem való utolsó ellenállást is kezdi feladni, minden dicsőségében láthatja a Teremtést, amely bizonyosságot tesz a szeretetről, bölcsességről és a teremtő hatalomról. Bár bizonyos tekintetben már szabad, de most Ellenfelem befolyásának van kitéve, akinek ezelőtt semmi hatalma nem volt a lény fölött. De mint ember mindaddig övé marad, amíg szabad akarattal el nem oldódik tőle. Jól értsétek: a Teremtés azért tud és tesz boldoggá, mert az én művem - azonban a

lényként egykor kisugárzott erőmet felhasználtam létrehozására, átformáltam szeretetem és bölcsességem különféle műveivé. Mindazonáltal szubsztanciájukban a bukott szellemit tartalmazzák, tehát Ellenfelemhez tartozók - és mindaddig azok maradnak, amíg teljesen megváltva vissza nem térnek hozzám.

Ti emberek a Teremtésben nem látjátok a bukottat, hanem csak szeretetem műveit, amelyeknek örülhettek, benne engem ismerhettek fel, és boldognak mondhatjátok magatokat, hogy az utat a Teremtésen át már megtettétek, és röviddel tökéletességetek előtt álltok.

De gondolatok arra is, hogy a reális világ a szellemi világ, amely csak a szellemi módon nézőnek látható, úgyhogy minden ami nektek embereknek látható, az csak ennek a valóságos szellemvilágnak a visszfénye. Arra is gondolatok, hogy minden anyag megkeményedett szellemi szubsztancia, és ez a megkeményedés az ellenem tanúsított ellenállásnak, a szereteterőm visszautasításának következménye volt. Ezzel az is érthető, hogy a földi szubsztancia a velem szembenálló szellemi, és hogy szeretetem és bölcsességem csak egy szolgáló funkcióra ösztönöz, hogy ellenállását megtörje, és a szellemi egyszer visszatérjen ősi állapotába.

Tehát a lények tőlem való elfordulása hozta létre a szellemi szubsztancia elkeményedését. Ez a megkeményedett szubsztancia tehát mindaddig Ellenfelem tulajdona, amíg a szubsztancia újból át nem szellemül. De ez nem gátolt meg, hogy a szellemi fölötti hatalmát el ne ragadjam, és át ne alakítsam mindenfajta teremtett dologgá azzal a céllal, hogy a szellemi végérvényesen, önként elforduljon tőle, és visszatérjen hozzám.

És így a Teremtés mindig is isteni mű marad, végtelen szeretetem és bölcsességem műve - amit csak én hozhattam létre, akiben minden hatalom és erő megvan, aki létre tudja hozni azt, amit szeretete és bölcsessége akar, és amit eredményesnek ismer fel.

Ámen.

B. D. Nr. 2494.

1942. 10. 04.

Anyag és szellem

Mi a világ - és mi az anyaga? Sok embert foglalkoztat ez a kérdés, de értelmi gondolkodással ezt nem képes megoldani. Minden ami látható, anyagból van, azaz massa, ami formává sűrűsödött. Mondhatni hogy megsűrűsödése által lett látható anyaggá, mert előtte láthatatlan volt, azaz szellemi szubsztancia.

A szellemi szubsztancia az Istenből keletkezett erő, amely akaratának megfelelően azzá lesz, ami van, amint Isten egy meghatározott formát elgondolt számára. Ez a forma ugyanakkor megszámlálhatatlan szubsztancia tömörülése, tehát egy képződmény, amely képes feloldódni, hogy minden egyes szubsztancia ismét szabaddá legyen, ha Isten úgy akarja.

Tehát minden forma elpusztítható. Az anyag olyan valami, aminek nincs örök állománya, mert csak burka a szellemi szubsztanciáknak, amelyeknek

magasabbra kell fejlődniük, ezért nem maradhatnak örökké ezekben a burkokban. Bár maga az anyag is szellemi szubsztancia - azaz az isteni akarat által tömörített szellemi erő - amely azonban a folytonos feloldás, széjjelszóródás és újbóli újraformálódás által olyanná válik, hogy végtelenül hosszú idő múltán már maga is egy ilyen formába rejtőzhet.

Tehát az a szellemi erő, amely a fejlődés kezdeti szakaszában van, az látható, míg az érettebb szellemi erő az emberi szem számára láthatatlan - mindamellet látható formát vesz igénybe, hogy abban tartózkodjon. Így minden formában valami szellemi él, egy lény, amely öntudatlan - amely azonban kívánja a hasonló lényekkel való társulást, hogy ezáltal növelje erőteljességét, mert minden lény tökéletességre törekszik. Amint az anyag feloldódik, tehát szétesik a forma, a szabaddá lett teremtmény a hasonló felé törekszik és egyesül vele, így egy újabb formát tesznek elevenné. Ezen a folyamaton alapul a természet folytonos keletkezése és pusztulása, tehát indítóoka a természetben levő állandó életnek és halálnak.

A szellemi szubsztanciák átvándorolnak az egész Teremtésen - hol különállóan, hol összezárkózva. Ennek megfelelőek az őket átfogó formák is nagyságukban és formájukban. Minden ami szellemi rejt magában - az anyag. Maga az anyag azonban olyan szellemi szubsztanciákból áll, amelyek a fejlődésük kezdetén állnak és ennél fogva láthatók az emberi szem számára is. Csak a már érettebb szellemi láthatatlan.

Ezért kell mindent ami látható tökéletlennek, tehát Istentől távol álló szelleminek tekinteni, amely a fejlődés menetét kezdi. A benne rejlő szellemi már megtette ezt az utat visszafelé, és már Isten felé törekszik. Azért az elpusztulás, azaz a forma elmúlása vagy feloldódása - tehát az anyag mulandósága - megfelel Isten akaratának, mert általa a szellemi továbbfejlődése válik lehetővé.

Ámen.

B. D. Nr. 7098.

1958. 04. 20.

A Teremtésben semmi sem értelmetlen és céltalan – Kártevők - Gyom

Semmi nincs ok és cél nélkül ami a Teremtésben létezik, csakhogy ti nem mindig ismeritek fel a Teremtés-mű célját, és gyakran kérdezitek magatoktól, ez vagy az miért lett megteremtve, mert felfogóképességetek szerint semmire sem látszik alkalmasnak. Pedig már azzal az egy magyarázattal meg kellene elégednetek, hogy minden „Istenből való erő”, amelynek egyszer ismét tevékenykedni kell. Ez az erő hatásában egészen különféle, de különböző a távolsága is Istentől. A távolság azonos az ellenszegüléssel.

Tehát van olyan szellemi - az egykor Istentől kisugárzott erő - amely a muszály-törvényben eltöltött nagyon hosszú fejlődési folyamat ellenére sem csökkentette le lényegesen az Isten elleni ellenállását. Viszont a fejlődési menet az isteni Rendnek megfelelően folytatja, tehát mindig újabb külső

formát ölt fel, amelyek lassú tevékenységeket engednek, de ezek a tevékenységek megfelelőek a szellemi ellenállásának. Tehát nem végez nyilvánvaló szolgálatot sem emberen, se más teremtségi művön, de közvetetten mégis szolgál.

Ez érthetővé válik, ha a növény-, vagy állatvilág kártevőire gondoltok, a kártékony rovarokra vagy a mérgező növényekre, amelyeket ti céltalannak vagy károsnak tekintetek a természetben. Viszont ezek a képződmények mind isteni erő hordozói, amelyek a beljükhöz zárt szellemi szubsztanciának a megtisztulásra is adnak csekély lehetőséget. Egyidejűleg ezek a jelentéktelen teremtett dolgok az egyéb teremtmények fennmaradását is szolgálják - részben a nagyobb lényeknek táplálékul szolgálnak, részben trágyázzák a talajt a növényvilág számára - még ha ezt a cserefolyamatot ti emberek nem is veszitek észre. Az ember szellemi fejlődését is szolgálják, ami sokféle próbát is követel, ahol az embernek meg kell állnia a helyét, legyenek azok különféle türelmi próbák, vagy értelmes beállítottság mindahhoz, amit Isten akarata létrehozott.

Nincs semmi, aminek ne lenne oka és célja. De nem döntő, hogy az ember ezt felismeri-e vagy sem, hanem az Isten bölcsességébe, szeretetébe és hatalmába vetett hit szerezzon neki bizonyos tiszteletet minden iránt, amit Isten teremtett, különben kétségbe vonja Isten bölcsességét, szeretetét és hatalmát. Az Istentől egykor kiindult erő-áram - az ősteremtésű szellemek feloldódott szubsztanciái - részére minden anyagi burok nagy kegyelem, mert Isten szeretete átfogta, tehát egy külső formába helyezte őket.

Habár a különböző külső formák az Istennel való szembeállást mutatják, de hogy Isten mégis átfogta a szellemit, hogy a muszály-törvényben lassan feljebb vezesse, már maga ez a tény tanítson arra titeket embereket, hogy tanuljatok szellemi szemmel nézni minden teremtett dologra. És gondoljátok meg: Isten valóban mindenről tud, ami előttetek el van rejtve, épp ezért ne ítélkezzetek elhamarkodottan azzal, hogy kritizáljátok Isten teremtményeit, mert erre valóban nincs jogotok.

Mert ha hiszitek, hogy a Teremtés Isten műve, akkor minden teremtségi műnek is kétségen felülinek kell lennie. Tanuljátok meg azt is, hogy szerető szemmel nézzetek mindenre, ami eddig undort és ellenszenvet keltett bennetek. De ezzel nem azt mondom, hogy ezeket természetes rendeltetésük ellenére támogassátok. Mert ami bizonyíthatóan kártékony, nyugodtan tehettek ellene és lezárhatjátok fejlődési menetét. Mert Isten akarata is az, hogy ezeknek a teremtményeknek ne legyen hosszú életük, így jogosultak vagytok élettartamuk lerövidítésére azért, hogy a szellemi szubsztanciák ismét új külső formákban egy bizonyos érettségre jussanak, hogy jogosultak legyenek a szolgáló funkciókra, mihelyt az egykori ellenállásuk lecsökken, mihelyt a szellemi annyira megszélidült, hogy készségesen szolgáljon, és lassanként a magasba emelkedjék.

Nektek embereknek tudnotok kell, hogy magatok is, ill. lelketek is ilyen szubsztanciákat rejt, amelyeknek meg kell tenniük az említett visszautat, mert amit a szemetek lát, az minden bennetek is megvan. Isten szeretete,

bölcsessége és hatalma képes mindent bevezetni a helyes Rendbe - mert csak egy célja van, amit egykor el is ér.

Ámen.

B. D. Nr. 7800

1961. 01.18.

Fejlődés a Földön

A Föld teremtésekor megszámlálhatatlan szellemi szubsztancia öltött testet a különféle Teremtés-műben. Ezek fejlődésükben lassan emelkedtek a magasba, mert a teremtés menete megfelelt az ellenállásuk mértékének, ami még töretlen volt, de különféle az erősségében. A Teremtés-művek többé-kevésbé kemény anyagot képeztek, hiszen a Föld is csak lassan fejlődött olyanná, hogy majd emberek élhessenek rajta. Tehát hogy olyan szellemi élhessen rajta, amely a fejlődési menetét vissza már annyira megtette, hogy az egykor elbukott ősszellem összes szubsztanciái újra egyesültek, és visszakapták az öntudatot és szabad akaratot. Azonban végtelenül hosszú idő telt el, amíg a szellemi ebbe a stádiumba léphetett, mert a Földnek szüksége volt erre az időre, hogy létrehozza mindazokat a teremtményeket, amire a bukott szelleminek szüksége volt a felfelé fejlődése miatt.

Az embernek legyen tudomása róla, hogy már végtelen idők óta tartózkodik a Földön, hogy az emberkénti stádiummal egy fejlődési menet végére ér, amelyet szabad akaratával most bevégezhet. Tudja meg azt is, hogy visszatekintésben egyszer megkapja ennek a végtelenül hosszú menetnek a képeit. De ezt a visszaemlékezést el kellett venni tőle az Istenhez való önkéntes visszatérése érdekében, amit mint ember kell teljesítenie. Amikor azonban megszemléli a körülötte levő isteni Teremtés számtalan csodáját, akkor gondolkodjék el azon, vajon milyen célt szolgálnak ezek, és szívében magyarázatot kap rá - majd megsejti ha még nem tárult fel neki erről a teljes tudás.

Próbálja meg kikutatni a Teremtő lényét, azaz kérjen magyarázatot a hozzá való viszonyáról. Ezt meg is kapja, hiszen a földi élet azért van, hogy újból helyreállítsa kapcsolatát Istennel, amit egykor szabad akaratból szétszakított. Mert ez volt a szellemek elbukása, hogy Istentől a maguk akarata szerint távoztak. És ezért kell most mint ember - az Istenhez való visszatérésük utolsó szakaszában - a kapcsolatot szabad akaratlanul ismét visszaállítani, és ezzel földi életcéljukat teljesíteni. Hogy a Teremtés a legnagyobb mértékben járult hozzá a bukott lények visszahozásához, azt majd akkor érthetitek meg, amikor mint ember a visszatérést végbevittétek - hisz soha nem lettetek volna képesek a magasba emelkedni, ha az isteni Teremtő ki nem tépett volna ellenfele hatalmából, aki mélybezuhanástok oka volt, ha a végtelen hosszú idő alatt, amikor mint parányi lélekrészecskék a Teremtés-művek befogadtak, ki nem vont volna benneteket ellenfele hatalmából.

Ha ellenfelemnek nem is volt ez idő alatt befolyása rátok, azért az övé maradtatok, mert egykor szabadon követtétek a mélységbe. És mivel Istentől való elpártolástok következtében teljesen világosság és erő nélkül maradtatok,

a visszautatok Istenhez lehetetlen lett volna. Ezért Isten maga teremtette ezt a visszautat a teremtési művein keresztül, amelyeket felülmúlhatatlan bölcsessége és végtelen szeretete úgy alkotott meg, hogy a szelleminek lehetőséget adjanak a szolgálatra, tehát a szolgálaton keresztül mindig magasabb érettségre emelkedjenek.

És ismét összegyűltek az egy-egy bukott ősszellemhez tartozó szellemi részecskék, és egy bizonyos érettségi fokon megkezdték az utolsó alakváltozásukat. Mint ember rövid ideig tartózkodhatnak a Földön, és ismét szolgálniuk kell - de szabad akaratból és szeretetből. Ez a földi életcélja minden léleknek, aki időközben emberi testet öltött, hogy szeretettel végzett szolgálata által kiszabadítsa magát minden formából, hogy mint szabad szellem - aki kezdetben volt - a földi élet befejezése után ismét bemehessen a Szellemi Birodalomba.

De ezt az átszellemítést saját erőből nem tudja elérni, mert az egykori ősbűn még terheli, mindig újra lenyomja, azaz Isten ellenfelének újra joga van, hogy a földi élet alatt befolyást gyakorolhasson rá, mivel egykor szabad akaratból követte.

A bukott ősszellem - az ember - újra vereséget szenvedne befolyása alatt, ha nem nyújtának neki biztos segítséget: megváltást Jézus Krisztis által - akiben maga Isten testesült meg, hogy minden elbukott bűnadósságát eltörölje a kereszten végbevitt áldozati halálával.

A Jézus Krisztus által adott segítség - tehát a teljes megváltás és a bűnök bocsánata - biztos részetekre, feltéve hogy a megváltást az ember maga is akarja, hogy elismeri Jézus Krisztust és Megváltó Művét, és elismeri Jézust mint Istent, akitől mint ősszellem az elismerést egykor megtagadta.

Ezzel röviden magyarázatot kaptatok ti emberek a Megváltó Mű okáról és jelentőségéről, hogy teljesíteni tudjátok földi életcélotokat - hogy megismerjétek az isteni Üdvtervet, amely mindig csak a szelleminek az Istenhez való visszavezetésére törekszik, amit szeretettel és bölcsességgel végez, hisz rendelkezésére áll minden hatalom, hogy célját elérje, amit maga elé tűzött az élőlények megteremtésekor.

Ámen.

B. D. Nr. 2775.

1943. 06. 15.

Inkarnáció - Ösztönösség

Egy lélek inkarnációja akkor mehet végbe, ha összegyűltek nála mindazok a szubsztanciák, amelyek a különféle teremtett dolgokban földi visszaútjukat megtették, tehát így magasra fejlődtek. Hogy a lény inkarnálódhasson, lelki szubsztanciájában képviselve kell lenni minden teremtési műnek, azaz az emberi test most egy olyan lélek külső burka lesz, amely magában rejt minden teremtési művet kicsiben. Az előző végtelenül hosszú földi út létrehozta ezen szubsztanciák egyesülését, és most az utolsó testetöltésre várakoznak. Az emberi külső formába most lélekként kerülnek bele, hogy fejlődésük utolsó szakaszát így tegyék meg.

Ez az inkarnáció időtartamában különböző hosszúságú az egyes szubsztanciák érettségi állapota szerint, akiknek az előző stádiumukban is volt már bizonyos szabadságuk - bár a muszáj-törvényben élve Isten akarata szerint tevékenykedtek. Mindenesetre a tetet-öltés előtti utolsó stádiumban ez a muszáj-törvény mindinkább lazult, úgyhogy bizonyos ösztönöket tompultán vagy erősödve kiélhettek, és ennek következménye a magasabb vagy alacsonyabb érettségi fok, amely újra meghatározza az utolsó, tehát az emberként való megtestesülés hosszúságát. Minden lélekszubsztancia törekszik a Földön való utolsó megtestesülésre, mert ők - mikor már emberi lélekke egyesültek - tudnak róla, hogy az emberi külső forma lesz az utolsó anyagi burok, és aztán minden földi béklyótól mentesek lehetnek.

Azért a lélek most ott tartózkodik, ahol alkalma lehet az inkarnálódásra. Érthető módon ott tartózkodik, ahol az ő érettségi fokának megfelelő sajátosságú emberek vannak, azaz ahol az embereknél hasonló ösztönökre és tulajdonságokra talál, mint amelyek saját lényét is jellemzik. De ez nem zárja ki, hogy ne keresse a lényétől idegen, más hajlamú embereknél a tetet-öltést, hogy ezzel meggyorsítsa érlelődését. Ilyen esetben gyakran nagyobb nehézségekkel kell megküzdenie a földi élete alatt, mert sajátosságait nem veszik figyelembe, maga pedig nem tud eleget tenni a neki állított követelményeknek.

Mivel a lélek tud előzetesen a földi útjáról, senki nem gátolja, hogy maga válasszon, hiszen minden inkarnálódásnál rendelkezésére állnak a segédeszközök a végső érettség elérésére. Az előző különböző formákban végbement érlelődés által a képességek benne vannak, csak különféle erősségben, és a földi életben ezeket vagy fejleszti, vagy csökkenti - akaratától függően. Tehát a képességei megvannak, és az erőt hozzá szintén akaratának megfelelően kapja. Ha azonban törekvéseiben langyos, akkor megmarad ugyanazon az érettségi fokon, amin volt emberkénti megtestesülése előtt - ilyenkor az inkarnáció nem hozott fejlődést. Bár élete végén megszabadul a testi buroktól, de ösztönei és vágyai még az anyagi világhoz kötik, holott ezeket le kellett volna győzni a földi életben.

Ennélfogva a Földön az inkarnációját nem használta ki, és ez leírhatatlan megbánást okoz benne amikor felismeri, hogy az istengyermekségre való jogát eltékozolta, és már többé el sem érheti - habár a túlvilágon még végtelenül sok lehetősége van, hogy Isten látására eljusson.

Az inkarnált léleknek Isten előtt egykor számot kell adni, hogyan használta ki a földi lehetőségeket, és Földről való távozásával milyen szellemi eredményeket tud bemutatni. Mert az emberkénti megtestesülés kegyelem, amit nem lehet eléggé értékelni. Ajándék, amit megfelelően kell becsülni azáltal, hogy az ember mindent megtesz, ami továbbfejlődését szolgálja, mert a Földre - ha már egyszer elhagyta - nem jön vissza.

Ámen.

Az ember a fejlődés eredménye, vagy új teremtmény?

Nem lehet ellentmondás azokban a szellemi javakban, amiket tőlem kaptok, amit Szellemem közvetített nektek, akik a szolgálatomban álltok, és feladatotok, hogy tanítsátok embertársaitoknak a tőlem kapott tiszta igazságot, közvetítsétek szavaimat, hogy világosságot adjon. Világossá akarom tenni a szellemi sötétséget amiben éltek, különösen akkor, ha magatok is vágyódtok a felvilágosításra.

A Föld - mint Teremtés-mű - végtelenül hosszú idő alatt lett azzá ami most: olyan teremtméssé, amely az embernek meghozza a végső tökéletességet. Ezalatt a végtelenül hosszú idő alatt a legkisebb lélekreszecskekre feloldott ősszellemek a Teremtés megszámlálhatatlan művén mentek át /mint annak részei/, hogy egyre magasabbra fejlődjenek. A megmerevedett szellemi lassan megéledt, ahogyan ezt már többször elmondtam. Végtelenül hosszú visszautat tett meg a muszály-törvény jegyében, azaz a Teremtés-mű elérte azt a célt és rendeltetést, amit kijelöltem. A fogva tartott lények közül senki sem rendelkezhetett önmaga felett, de lassan kiérlelődtek - formákat teremtettem a magasba törő szellemi minden érlelődési foka számára. A kőzet, a növény és állatvilág végtelenül sokrétű formájában létezett, és mindezeket a bukott ősszellemek részecskei elevenítették meg. Ezek mindig jobban és jobban összezárkóztak, majd kisebb és nagyobb élőlényekké lettek, amely formák elhagyásakor újra egyesültek, és végül olyan formákba nemződtek, amelyek már jobban hasonlítottak az emberi formához.

A fejlődés egész hosszú menete a törvényem alatt állt, vagyis ebben az akaratom által létrejött Teremtésben minden folyamat a természeti törvények szerint játszódott le. Bukásuk által az ősszellemek elvesztették én-tudatukat - de egyszer vissza kellett kapniuk, és az utolsó formában mint ember azért testesülnek meg, hogy a felfelé való fejlődés menetét befejezzék. Ezért a muszály-törvény utolsó formái egyre hasonlóbba lettek az emberhez, de még nem kerültek az én-tudat állapotába - akaratom szerint ösztönösen cselekedtek. Bár már olyan funkciókat végeztek, amely az emberéhez volt hasonló, de gondolkodásra nem voltak képesek. Hiányzott náluk az értelem és szabad akarat - tehát nem voltak felelősségteljesek, hanem szellemi intelligenciák ösztönözték őket cselekvésre, mint ahogy még most is mindenféle formába kötött lény a szellemi gondozók felügyelete alatt áll, akik akaratomat a természeti törvények szerint viszik át a megkötött lényekre.

De elérkezett az idő, és az érett ősszellemeknek vissza lehetett adni a szabad akaratot. Ezzel lettek kipróbálva, vissza akarnak-e térni hozzám, vagy ellenfelemnél maradnak.

És ezeknek az ősszellemeknek teremtettem az ember-formát!

A Teremtés minden dolgát, és különösen az egyre nagyobb élőlényeket akaratom hozta létre - amennyiben gondolataim formát öltöttek, és ezért a legkülönfélébb élőlények jöttek létre. De minden forma más volt.

Legkülönbözőbb fajok jöttek létre, akik nem hasonlítottak egymásra, akik mindig tovább szaporodtak, de mindig ugyanazok a teremtmények maradtak.

Amikor az első éretté vált ősszellemek miatt szükségessé vált az emberforma - akaratom újból egy teremtett művet hozott létre, amely valóban az egész Teremtés csodája volt. Egy mindenképpen művészi elrendeződésű lény, akit úgy teremtett meg akaratom, hogy földi feladatát teljesíthesse - akit én teremtettem, és nem a már meglevő Teremtésből fejlődött ki.

Hisz ennek a formának egy ősszellemet kellett magába rejtenie, egy valamikor magamból kihelyezett lényt, aki képmásom volt - és újból azzá kell lennie!

Ezért értelemmel, én-tudattal és szabad akarattal kellett felruházni - és ezek nem lassú fejlődéssel jöttek létre az állatszerű lényekből, hanem az ember-formához lettek mellékelve, amikor az első formát az ősszellem birtokba vette. Ez megadatik minden embernek, mint lelkéhez tartozó érték, amint ez „isteni-ód”-ként /leheletként/ az embert születésekor megeleveníti.

Természeti törvényem szerint aztán már az emberek tovább szaporodnak, de mindig ugyanazok a teremtmények maradnak, mint az első ember - Ádám - volt. Nem változnak át más teremtménnyé, hanem a változás mindig csak a lélek aktusa lesz, aki kezdetben még ellenállhat nekem, viszont azon idő alatt amíg ember, eljuthat a legmagasabb tökéletességre. De az emberi test megmarad amilyennek teremtettem mikor Ádám lelke birtokba vette.

Végtelenül hosszú időt vett igénybe a Föld teremtő aktusa, amíg a Föld létrejött mindennel ami benne, rajta és fölötte van, minden halott és eleven teremtményével - de a bukott szellemi számára egyúttal véget ért a felfelé fejlődésének egy szakasza: egy bukott ősszellem minden részecskéje újra összegyűlt, és elkezdi a hozzám való visszatérés utolsó folyamatát.

Ez az emberkénti élés a Földön egy újabb teremtési művet is követelt tőlem - egy minden követelménynek eleget tevő formát, hogy szabad akarattal megállhassa az utolsó próbát. Tehát az ember úgy tekinthet magára, mint egy részemről különlegesen alkotott műre, mert a Földön ő az egyetlen lény, akinek értelme, okossága és szabad akarata van. Ezek mind az isteni eredet jelei, ezért képes maga fölött egy Istent és Teremtőt elismerni, aki értük életet adta, ennek következtében a Földön a végső tökéletességet is elérheti, ha szabad akarattal komolyan törekszik rá.

Ámen.

B. D. Nr. 6647

. 1956. 09. 17.

Mi a lélek?

Teljes homály van még az olyan problémák fölött, amelyek megoldására az emberi értelem egyedül nem elég - ahol Isten Szellemének kell tevékenynek lenni, bár munkálkodását ritkán ismerik el. Pedig amikor megoldatlan problémákra vonatkozó kérdések merülnek fel, világos

válaszokat egyedül csak ő képes adni. De az ilyen „szellem-hatásra” létrejött eredményt is kétségbe vonják, holott egyedül ezek felelnek meg a valóságnak.

Bármilyen fajtájú legyen is a kérdés, mindig helyes lesz a válasz, amit maga Isten ad az embernek szelleme által. A „szellem”-et nem lehet felcserélni az értelemmel, mivel az értelem téves irányba is mozoghat. Nincs rá semmi garancia, hogy az ésszerű eredmények megfelelnek az igazságnak, különben nem lenne az a sokféle vélemény és nézet, amely mind az „igazság”-ra tart igényt, azonban mindet csak az értelem hozta létre.

A „szellem” azonban egy sugár, amely magából az örök Igazságból ered, amely világosságot áraszt, azaz annak az ismerete, amit az értelem csak elfogad, de amelyre semmi bizonyítékot nem lehet hozni. Csak az „Istenből való szellem” adja meg a legteljesebb és a legbensőbb meggyőződést, ő ad hiánytalan magyarázatot az értelem különösebb igénybevétele nélkül is.

Egyetlen embernek sem lehet érthetővé tenni a „lélek” fogalmát, aki még nem szerzett magának bizonyos szellemi tudást, mert a lélek valami szellemi, nem földi-anyagi, és ezért csak szellemileg lehet magyarázni. A lélek az a fluidum /hatóerő/, amely a testnek - az anyagi formának - az életet adja. A lélek az ember tulajdonképpeni énje, amely anyagi külső burokbba rejtőzött - nem látható, de állandóan jelen van, amíg ebben a külső formában valamiféle erő megnyilvánul.

Az ember nem lenne én-tudatú lény, ha nem volna lelke. A lélek a valamikor Istenből kiáradó erő, akit ő tudatos lényként helyezett ki magából, akinek önálló életet adott. És ezt a lényt szabad akarattal és gondolkodóképességgel látta el.

Hogyan és miért rejtőzik a földi életben ez a tudatos lény - a lélek - emberi testben, az egy különleges ismeret. Először azonban tudomásul kell venni, hogy a lélek az oka, hogy az ember gondolkodni, érezni és akarni tud. Ezenkívül tudnotok kell, hogy minden szerv megelevenítője a lélek, hogy a test minden tevékenysége, az akarat minden rezdülése, minden érzés a testben rejlő lélek megnyilatkozása - aki bár önmagában valami szellemi, emberi szemmel nem látható, és aki ha látható lenne, teljesen az ember külsejére hasonlítana.

A lélek megmarad a testi halál után, ő az akit aztán láthatnak egy meghatározott érettségi fokot azonosan elért lelkek, mert az érettség lehetővé teszi a szellemi látást. A lelket soha nem lehet az anyagi testhez tartozó szubsztanciának nyilvánítani - volt és marad szellemi szubsztancia, tehát Isten szellemi kisugárzása, amelynek a Földön el kell a célját érni.

Sérthetetlen és maradandó, a világosság-sugárzása által azonban különbözhet a másik lélektől. Életcélja hogy a világosság-fokát növelje, melyet a lélek egykor önkakaratból elsötétített.

Egy ember se tudja megmagyarázni a lélek lényegét, aki azt csak tisztán tudományosan teszi, mert a lélek nem megfogható, emberi érzékszervekkel nem kimutatható, azonban erő az Isten erejéből, akinek a lénye szintén kifürkészhetetlen, és az is marad, de akit a gondolkodó emberek nem tagadhatnak le.

Így tehát az ember tulajdonképpen „énje” a lélek, ami nem definiálható - ami létezik, de bizonyítani nem lehet. A testi szervek működését meghatározza ugyan, azonban a test nélkül is létezik, miközben a test lélek nélkül csak élettelen anyag, holott minden szerve változatlanul megvan.

Az élet azonban hiányzik belőle, amint a lélek elhagyja a testet. Hiányzik az, ami a testet cselekvésre indítja, ami működésre serkenti a szerveket, ami szabad akaratból meghatározóan hat a gondolkodás szerveire, és ami az emberben kiváltja az összes érzelmi indulatot. És ez a gondolkodó, akaró, érző valami - a lélek - a halál után más szférában mozog, de még mindig ugyanazon lényként, mint aki előzőleg az emberi testben lakott. Ezért is ismerhető fel a túlvilági Birodalomban, aminek azonban szükséges előfeltétele egy bizonyos érettségi fok.

Ámen.

B. D. Nr. 7569.

1960. 04. 05.

Az ősszellem én-tudata

Minden ősszellem énje tudatára ébred, amikor emberként a Földön vándorol, és felismeri önmagát mint ember. Ekkor már újra minden lélek-részecske összegyűlt benne, amelyek egykor szétválasztattak a Teremtésben történő visszavezetési menet céljából, és ekkor a lény már képes megszerezni magának azt az érettségi fokot, amelyet mint teremtett szellem birtokolt az őскеzdetben - amelyet azonban később elvesztett, és most újra meg kell szereznie, hogy mint teljességet elért szellem mehessen be a Világosság Birodalmába.

Tehát minden ember egy megtestesült ősszellem, egy valamikor elbukott lény, a végtelen szeretetem teremtő munkájának eredménye, aki önmaga szabad akaratából távolodott el tőlem, de szabad akaratból ismét vissza kell térnie hozzám. Az embernek azonban nincs tudomása arról, hogy ki volt, ki most, és hogy kivé kell válnia. Az érettség bizonyos állapota kell hozzá, hogy ezt a tudást megkaphassa, és meg is értse.

Felismeri magát mint embert, de nem mint szellemi lényt, akinek rendeltetését kellene teljesítenie. És mivel csak emberként ismeri magát, aki a földi világban mozog, gondolatai is inkább a földi dolgokra irányulnak. Többnyire ez akadályozza, hogy felismerje a szellemi dolgokat, amit ő csak akkor nyer el, miután már a világtól el, és a Szellemi Birodalom felé fordult.

Ekkor válik lehetővé, hogy tudást szerezzen a voltaképpen rendeltetéséről, ekkor már képes szabad akaratból elfogadni azt és igazodni hozzá, ami teljes bizonyossággal elősegíti a szellemi érlelődését. Ha már egyszer elfogadta, akkor már boldogítja a gondolat is és a bizonyosság is, hogy az ősszellemekhez tartozik, akiket mint teremtményeket helyeztem ki magamból, és akik mint gyermekeim térnek vissza hozzám - emberként tehát röviddel a beteljesülés előtt állnak.

Csak az ember akarata legyen jóindulatú, akkor már önmagától fordul felém - az ember maga kívánczik Istene és Teremtője után, és ez az akarat

akkor már helyes döntés, ez már az akaratpróbában való helytállás, aminek az összellelem emberként ki van téve a Földön.

Az ember földi élete nem hosszú, de elég lehet arra, hogy teljesen átszellemítse magát, hogy elérje azt a fokot, ami meghozza az istengyermekséget. Azt a fokot, ami az összellemet újra a tökéletesség állapotába helyezi, melyet szabad akarata által a legmagasabb fokra fejleszt, ezáltal a legközelebbi közelségemben tartózkodhat, ahol biztosítva van közvetlen sugárzásom. Hasonlóképpen más összellelem is egyre magasabbra emelkedhet, ha egyszer már a Világosság Birodalmába léphetett, aminek feltétele ez a helyes akaratú döntés a Földön.

Minden lény túlságosan is boldog, amikor tudatosan benne, micsoda végtelen hosszú visszautat tett meg az összellelem, hogy eljusson a legmagasabb világosság teljességére, és ezáltal mérhetetlenül boldog lehessen. Köszönetet mond, dicsőítő éneket énekel, és mindörökké magasztal engem. Gyermekekem lesz, és az is marad, aki már soha többé nem távolodik el tőlem, aki teremteni és munkálkodni fog akaratom szerint, a maga boldogságára.

Ámen.

B. D. Nr. 2344

. 1942. 05. 24.

A lélek minden Teremtés-mű hordozója

A lélek-szubsztanciák összetételükben szerfölött finoman megalkotott képződmények, amiket ha valaki meglátna - varázslatosnak tartaná, hisz nincs semmi, ami ebben a képződményben ne lenne benne. Végtelen kicsinyítésben minden benne van a lélekben, amivel az egész Teremtés rendelkezik, mert az egyes szubsztanciák elevenítettek meg minden Teremtés-művet, következőképpen megtartottak minden általuk átélt formát is, amik tehát folytonos összezárkózás által szaporodnak, és így az összkép állandóan változik és tökéletesedik.

Az ember felfogóképessége nem lenne elég, hogy elképzelje mindezeket a Teremtés-műveket, de a Teremtő bölcsessége és mindenhatósága által lenyűgözve látni fogja egykor azt a képet, amely feltárja neki a csodás gyönyörűségeket. A legcsekélyebb és legjelentéktelenebb Teremtés-mű is ezrével rejt magában a miniatűr-teremtéseket, amelyek ismét mindent tartalmaznak, ami csak létezik Isten nagy Teremtés-művében.

Az emberi lélek valóban e teremtési művek hordozója, azaz megszámlálhatatlan szubsztanciából állt össze, amelynek mindegyike már teljesítette feladatát a Teremtésben, ennél fogva összezárkózhattak az utolsó nagy feladatra - hogy mint emberi lélek fejezhesse be a végtelenül hosszú földi utat.

Nincs csodálatosabb mű Isten egész nagy Teremtésében, amely csodálatosabban lenne kialakítva, mint az emberi lélek. Tökéletességének bizonyítéka, hogy a lélek képes úgy szemlélni önmagát, mintha egy tükörben látná. Ekkor felismeri saját nagyszerűségét - azaz megpillantja magát a legragyogóbb világosságban sok ezer formában és alakban - így ez az

önszemlézés megnevezhetetlen boldogságot jelent neki, mert az összes Teremtés-mű látványa valami lenyűgözően szépet jelent számára.

És szemlélődésének soha nem jut végére, mert a kép ismételten megújul, mindig újabb teremtési művek jönnek létre, amelyek egyre varázslatosabbak, hisz Isten gyönyörúségeinek soha nincs vége, így annak se, amit Isten szeretete nyújt teremtményeinek, akik tökéletesek és a világosságban állnak.

Szeretetét így állandóan és tartósan érzik, és ezáltal állandóan és tartósan fokozódó boldogságot érznek. Nem ér véget, nincs korlátozása annak, amit a szellemi szem megláthat. És semmi nem marad meg változatlanul, ami boldogító állapotot jelent a lénynek, hanem ez a boldogító állapot rendületlenül fokozódik, ami folytonos változását feltételezi annak, amit a lény szellemi szeme lát.

Ámen.

B. D. Nr. 3661

. 1946. 01. 19.

Lelki munka

Szálljatok magatokba, ismerjétek fel hibáitokat, majd igyekezzetek megszüntetni ezeket. Ez a lelketeken végzett munka, hogy olyan emberekké próbáljátok alakítani magatokat, akik megmaradnak a Rendem keretei között, akik így, akaratom szerint élnek - tehát szeretetté formálódnak. Mert minden gyengeség, minden hiba, minden rossz szokás oka a szeretetlenségben, az önszeretben van.

Szelídség, békeszeretet, alázat, türelem, irgalom és igazságosság a felebarát iránti szeretet jelei, és ha ezek hiányoznak nálatok, akkor nem teltek be szeretettel, akkor még szorgalmasan dolgoznotok kell magatokon. Ehhez azonban fel kell ismernetek hibáitokat és gyengeségeiteket, és ez komoly kritikát követel, komoly töprengéseket, a hozzám és embertársaitokhoz való kapcsolat helyreállítását.

Engem Atyátoknak kell elismernetek, és minden embert testvérnek kell tartsatok, mert valamennyien egy Atya gyermekei vagytok. Ti gyermekek szeressétek egymást, ekkor elnyeritek tetszésemet, mert ekkor gyermekeimnél lehetek. De minden rossz szokástok megakadályoz ebben, és ez csak hátrányotokra van. Mert nélkülem és jelenlétem nélkül gyengék és tökéletlenek maradtok, és célotokat nem tudjátok elérni ezen a Földöm.

Célotok a tökéletesség elérése legyen, hogy szeretetté változzatok, hogy lényeteket visszaváltoztassátok az ős-állapotra, melyet szabad akaratból elhagytatok. Mert csak az ős-állapot képes boldogítani, és amíg ettől az állapottól távol vagytok, addig elégtelenség, ismerethiány és erőtlenség a sorsotok a Földön és a Szellemi Birodalomban is. Én viszont ismét boldogságra akarlak segíteni, és ezért állandóan figyelmeztetek, hogy erre törekedjétek, hogy kezdjétek hozzá lényetek átalakításához, hogy benső szemlélődés által ismerjétek fel gondolkodástok és cselekvésetek milyen kevéssé felel meg akaratomnak, mert még megmaradtok az önszeretben.

Ezért fáradoznotok kell önmagatokon, hogy a hiányos állapototok megváltozzon, hogy gyakoroljátok a szeretet, amikor és ahol alkalom kínálkozik rá. Mert csak a szeretet által lehettek boldogok, hibáitok és rossz szokásaitok fölött csak szeretettel tudtok úrrá lenni.

És ha még nem éreztek szeretetet magatokban, akkor képezzétek magatokat ésszerűen, igazul gondolkodó embernek. Legyetek szelídek és békülékenyek, alázatosak és türelmesek, és keressétek, hogy embertársaitoknak hol tudnátok segíteni. És majd felébred a szeretetérzés bennetek - boldoggá tesz és szeretetből induló tettekre serkent. Ekkor már nem az értelem hajt, hanem a szívetek, és ekkor a magasság felé léptek. Ezért figyeljétek magatokat, szálljatok magatokba, és komolyan kérdezzétek magatoktól, helyes-e ahogyan gondolkodtok és cselekedtek - szívetek majd választ ad rá.

Ha ezt a kérdést komolyan felteszitek magatoknak, magam sietek segítségetekre. Erőt adok, hogy végbevigyétek amit komolyan akartok, és így lelketeken való munkálkodás előnyös fordulatot vesz. Majd kielégülést találtok abban, hogy akaratomnak alávéssétek magatokat, hogy állandóan magasabbra jussatok, mert ekkor már a ti akaratotok, hogy tökéletessé váljatok.

Ámen.

B. D. Nr. 7656.

1960. 07. 26.

A lélek azt aratja, amit vetett

Ne adjátok át magatokat semmiféle csalóka gondolatnak, hogy a földi életetek számára kincseket gyűjthettek, hisz ezt gyorsabban elvesztitek, mint ahogyan megszereztétek. Óvlatok a földi javak utáni törekvéstől, szívetek ne csüngjön azokon, én mindig újra megmutatom, hogy milyen mulandó az, ami a világhoz tartozik.

Mennyi időbe és fáradságotokba kerül, míg összegyűjtitek a világ kincseit, és csak milyen ritkán gondoltok rá, hogy nem tarthatjátok meg magatoknak, hogy oda kell adnotok - sőt még egyéb módon is elveszthetitek, ha ez az én akaratom.

Csak azzal törődtök, ami a világhoz tartozik, ami ugyanakkor mulandó, a maradandókkal ellenben nem törődtök. Csak a testetekről gondoskodtok - a lelketekről nem. Életerőtöket így fordított módon használjátok: csak a testi jólétekre. De a léleknek meggondolatlanul boldogtalan sorsot készítenek az örökkévalóságban, mert a földi élet alatt nem adjátok meg neki azt, ami egyedül szolgálná a tökéletességét. Senyvedni hagyjátok, miközben testetekre túlon túl sokat gondoltok, anélkül hogy valaha hasznotok lenne belőle.

Azonban a földi élet egyik napról a másikra befejeződhet, aztán szegényen és üresen jelentek meg a túlvilági Birodalomban, és ott majd nagy kínokat kell szenvednetek. Egyszer már meggondolhatnátok, hogy az életetek nincs a kezetekben, hogy az életetek a Földön csak rövidre lehet méretezve, és hogy a halál bármelyik nap elragadhat, anélkül hogy védekezni tudnátok.

Gondoljatok az „azután”-ra is! De nem akarjátok elhinni, hogy a halál pillanatával nem szűntök meg, nem hisztek a lelketek továbbélésében, és hogy az élet akkor majd megfelel a földi életmódoknak és lelketek üdvösségére fordított gondoskodástoknak.

Hitetlenségetek oka az is, hogy meggondolatlanul élitek a napokat, hogy egyszer sem kérdeztek a földi életetek értelme és oka felől. Megelégedettek vagytok amikor földi módon megteremtitek magatoknak amire kedvetek van, ha kellemes érzést szereztek testeteknek és ha sok földi kincset sikerült összegyűjteni a jövő számára. Azt viszont nem tudjátok, vajon van-e egyáltalán „jövőtök”.

Azt mindenki tudja, hogy egyszer meg kell halnia. Legalább ez a tudás indítson a földi élet tudatos kihasználására. De hiányzik belőletek a hit! Hit egy Istenben és Teremtőben, aki egyszer felelősségre von a földi életviteletekről. És mert nem hisztek - közömbösek vagytok. De hogy a felelősségre vonás órája elérkezik, abban biztosak lehettek, és nagyon keserű lesz egykor a bűnbánatotok, amikor a legnagyobb szellemi szegénységben találjátok magatokat a túlvilági Birodalomban, és amikor felismeritek, hogy mit mulasztottatok saját hibátokból a Földön.

Mert nagy kegyelem, hogy testbe öltözve léteztek a Földön, és a lélek keserűen megbánja, ha kihasználatlanul hagyta ezt a kegyelmet, mert amit elmulasztott, soha be nem pótolhatja. Bár kap segítséget a túlvilágon is, hogy a mélyből felemelkedjen, de sokkal nehezebb körülmények között, mint a Földön lehetséges, vagy lehetséges volt.

Ne éldegéljetez olyan meggondolatlanul, mert mindenkihez elérkezik az óra, amikor el kell hagynia a földi testet, amikor lelke átmegy a Szellemi Birodalomba. Igaz - ez az óra hozhat nagy boldogságot és örömet, de nagy sötétséget és kínokat is, mindig aszerint, ahogy az ember akarta.

Azt aratja, amit vetett - vagy bemegegy a Világosság Birodalmába és a boldogságba, vagy a sötétség fogadja be, és előbb ki nem engedi, míg a lélek meg nem változik felfogásában, és szerető támogatás mellett indulhat el a felfelé vezető úton.

Ámen.

B. D. Nr. 1874.

1941. 04. 03.

A lélek halhatatlansága

Sok embernek a lélek halhatatlansága elfogadhatatlan, mert földimulandó mércét használ. A Földön semmi sem állandó - minden csak átmenetileg létezik az emberek véleménye szerint - tehát úgy gondolják, hogy a természeti törvények alól nincs kivétel. Hiszen a földi test is elpusztul, azaz látszólag szétesik és megszűnik. Arra az ember nem gondol, hogy ami így látszólag elpusztul, az csak egy átmenet az újraalakuláshoz. Kevés gondolkodással minden földi (dolgot) mint valami „egy célt szolgálót” kellene felismernie és észrevennie, és hogy a legjelentéktelenebb teremtetések is egy bizonyos összefüggésben állnak egymással - tehát nem céltalanok.

Egy ilyen teremtési mű elmúlásakor maradványait ismét más teremtetések veszik magukba, tehát szolgál ezeknek, és az új teremtményekben tovább él. Csak a külső változást kell komolyan megszemlélnie, aztán be kell ismernie, hogy a belső élet nem szűnhet meg. Legalább ezt a belső életet az embernél is el kellene ismernie, világosan látnia kell, hogy az ember lelke, az érzelmi élete nem fejeződhet be tetszés szerint, hogy ez az érzelmi élet minden egyes megtestesülés voltaképpen célja. A külső forma nem ér semmit, ha az emberiség nem ismeri fel a belső lényegét.

Az emberi lény felépítéséhez mindig ugyanazok az alkotórészek szükségesek: test, lélek és szellem. A test mint külső burok azokat a funkciókat végzi, amelyeket a lélek meghatároz. Tehát a test csak szerv, amely által az akarat teljesül. A halál pillanatától kezdve a léleknek nincs szüksége szervekre amik őt - mint a Földön, tehát a látható Teremtés-műben - szolgálják, hiszen a tartózkodási helye megváltozott, olyan régiókba ért át, ahol semmi külsőleg láthatót nem kell végbevinnie. A test szükségtelenné vált, az csak a földi életút eszköze volt, ahol a léleknek az isteni szellem hordozójává kellett formálódnia.

A szellem - az élőlény harmadik alkotórésze - bár minden emberben szendereg, de akcióba csak akkor lép, amikor a lélek akarata több figyelmet szentel neki, mint a testnek. Tehát amikor a lélek már nem tartja annyira fontosnak a földi követelményeket azokkal szemben, amelyeket a szellem állít eléje, és amelyek mindig a földi igények hátraszorítását jelentik. Bár a test, lélek és szellem összetartozik, de külön célra törekedhet. A lélek akaratát jobban a test igényei felé fordíthatja, de figyelmen kívül is hagyhatja, és akaratát csak a benne levő szellem hasznára fordíthatja. És éppen ez az akarat-irány határozza meg a túlvilági életet, tehát azt az állapotot, amelyben a lélek a földi élet után tartózkodik, és ami boldogságot vagy szenvedést hozhat.

Tehát a földi élet - a test funkciója - csak egy átmeneti állapota a léleknek, amiben tevékenységekre serkenti a testet a Földön, de semmiképp nem tekinthető megszüntnek, amikor a test már nem képes ellátni funkcióját. A lélek elhagyja a testet, mert már olyan régiókban tartózkodik, ahol a külső burokra nincs szükség.

Teljesen téves felfogás a lelket szintén elpusztultnak tekinteni - mert a lélek valami olyan, ami nem pusztulhat el. A lélek ugyan az ember fizikai halála következtében nem tudja a testet funkcióira készíteni, a hiányos érettsége miatt - azaz amikor kevés figyelmet szentelt a magában rejlő szellemnek - tétlenség-állapotba eshet, de soha nincs olyan, hogy „többé nem létezik”. Mert a lélek valami szellemi, ami elmúlhatatlan, miközben a test földi anyagból van, és az anyag állandó változásnak van kitéve. Ezért amint a lélek elhagyja, újra alkatrészeire bomlik.

Ámen.

Minden forma végigjárása szükséges - Mikrokozmosz

A világnak mint olyannak egyedüli célja, hogy a sok élőlényt, akik a szellemi potenciák hordozói, magasabb fejlődésre vezesse. Ez csak olyan környezetben mehet végbe, ahol az ellenállás minden módjának aláveti magát. A világ ilyent eleget nyújt, legyen az a Földön, vagy sok más égitesten. Az élőlények számára mindenütt nem is sejtett nehézségek adódnak, amelyek legyőzésére minden energiát fel kell használniuk.

Minden élőlényben rendelkezésre áll ilyen energia az erőáramlás által, amelyet minden élőlény megkap, hogy egyáltalán fennmaradhasson. További fejlődése attól függ, hogy ezt a benne rejlő erőt mire használja - azaz minél előbb befejezi a reá háruló feladatot, annál hamarabb megszabadul a szellemi intelligencia az őt beborító formától, és elkezdheti a fejlődés következő stádiumát.

Várható a kérdés, hogy az élőlény melyik formájában lehetséges a leggyorsabb fejlődés. Erre csak azzal lehet válaszolni, hogy elengedhetetlenül szükséges a minden formán való átvándorlás, és hogy csak aztán van megszabva egy határ, amikor a megszámlálhatatlan lélekrészecske egyesülése megadja az egészet, amikor tehát minden lélekszubsztancia rendelkezésre áll az utolsó megtestesülés, az emberi forma megelevenítésére.

Az ember legfinomabb rezdüléseinek, a leggyengédebb érzelmeknek csak a minden finomságra összehangolt lélek az alapja, aki ugyanakkor a legfinomabb lélekrészecskékből képződött, amely részecskék fontosak az „egész” felépítésében, mert ők biztosítják a képződött léleknek - az embernek - a legfinomabb érzékenységet és észlelőképességet az isteni szeretet legkisebb Teremtés-csodája iránt.

Ha ezek a legfinomabb alkotórészek hiányoznának, akkor hiányozna az ember érzéke a létrejött és még létrejövő csodákhoz. Egyszerűen nem tudná meglátni, ami nincs már elevenen önmagában. Minden, amit a Teremtés magában rejt, a legparányibb alkotórész formájában önmagában meg kell legyen, azaz mindenegy szubsztanciának lelkében kell léteznie, mert csak akkor képes azt önmagán kívül is észlelni.

Ez a tanítás újra felvet egy kérdést: a kicsiny élőlényeknek milyen fajta alkotórészei vannak? És ez könnyen megmagyarázható azzal, hogy ezek ugyanúgy magukban hordják a még kisebb élőlények minden szubsztanciáját - ennek megfelelően azonban csak ösztönszerűen éreznek mindent, ami a fejlődésben már előrehaladott, azonban jellemzőjük ugyanakkor az, ami szubsztanciálisan (lényegileg) ezekben az élőlényekben már létező.

A Teremtés-tan ilyen fontos ismereteiről való tudás a legnagyobb haszon az ember számára, hiszen csak ezáltal tanulhatja meg az emberi lény sokoldalúságát. Ezen a tényen lemérheti, hogy az ember az isteni Teremtés koronája - hogy önmagában, azaz a lelkében annyira finoman van megkonstruálva, ami lehetetlenné teszi a gondolatot, hogy csak egy földi élet tartamára teremtett volna. Mert bármit szemlél az ember a természetben -

legyen az kőzet, növény- vagy állatvilág - atomnyi nagyságban önmagában is benne van.

Az ember a legeslegkifinomultabb kicsinyítésben az egész teremtett világot magában hordozza. Következésképpen a kívülről, a világ felől érkező ellenállásokat is le kell győznie önmagában, amit úgy kell érteni, hogy a kívülről érkező számtalan veszély az embert a legnagyobb ellenálló-erőre indítja. Azonban ugyanígy a szellemi atmoszférát is a folytonos küzdelemben levő különféle lélekszubsztanciák mozgatják állandó ellenállásaik által, és csak éppen ily módon erősödik meg a lélek, és a magasabb célok elérhetővé válhatnak.

Ahogy minden - a legkisebb élőlény is - meghatározott tevékenységet visz végbe, úgy az ember is, aki mindezen lények hordozója. Feladata abban áll, hogy átszellemíti mindazokat a lélek-szubsztanciákat, amelyek még a tulajdonképpeni feladatukkal szemben kemény ellenállást gyakorolnak, amelyek inkább azokat a földi tevékenységeket szeretnék teljesíteni, ami egykor feladatuk volt a korábbi formájukban.

Ezért kell az embernek oly sok gyengeség, hiba és rossz szokás ellen küzdeni, mert mindig újra megmutatkoznak a lélekben megkötött szubsztanciák sajátosságai, és a testet - a földi burkot - szolgálatukra akarják csábítani, amivel szemben a földi életben a legnagyobb ellenállást kell kifejteni.

Csak így érthető, milyen rendkívüli módon nagy felelőssége van az embernek a földi életben, és mennyire állandóvá kell tenni a küzdelmet, hogy napjainak végén valóban átszellemítve győztesként tudjon diadalmaskodni minden veszélyen és ellenálljon minden kísértésnek - mert milyen gyakori, hogy „a szellem kész, de a test erőtlen”.

Ámen.

B. D. Nr. 4757.

1949. 10. 09.

Test, lélek és szellem - Magyarázat

Az emberek számára felfoghatatlan, hogy a test, lélek és szellem milyen viszonyban van egymással. Ezért is nehéz megmagyarázni nekik a szellem „tevékenységét”. A szellem ellentétben áll a testtel - a lélek pedig a kettő között áll, tehát döntenie kell vagy a test, vagy a szellem javára, de egyszerre mindkettő felé soha nem tud fordulni.

A lélek az emberkénti megtestesülés kezdetén teljesen a testhez csatlakozik. Törekszik tehát, hogy teljesítse a test minden kívánságát, azaz a gondolkodás, az érzés és az akarat - az ember lelke - csak a testhez igazodik, ami maga még anyag, és keresi is az anyaggal való egyesülést. Az emberben tehát csak az anyagi javak iránt van kívánság, mert az megtestesítője mindannak, ami a test kedvére van.

Tehát a szellem ily módon nem érvényesül - a lélek nem hallgat arra, amit a szellem kér. Nem tud érvényesülni, a testnek még előjoga van, a lelket akarja és teljesen igénybe veszi, tehát uralja gondolatait és törekvéseit.

Azonban a lélek fel tudja ismerni a földi dolgok értéktelenségét, lényegtelennek tudja tekinteni a test kívánságait, és a földi élettől többet kívánhat, mint csak anyagi javakat. És ha ez megtörténik, akkor jut el a szellem a maga igényeihez. Ezt kifejezésre juttatja a léleknek - és az hallgat rá.

Ezzel a lélek kezd egy más irányba indulni - már nem kíván semmit a test számára, hanem szellemi javakra törekszik. Engedi, hogy tanítsák, azaz ellenvetés nélkül elfogadja amit a szellem közvetít neki. Boldognak érzi magát, kevesebbet gondol a testére, vagy azt is hajlamossá próbálja tenni mindarra, amit a szellem kér a lélektől: a földi anyagot feladni, hogy szellemi javakra cserélje.

Tehát a test felett győzött a szellem. Mindkettő, a szellem is és a test is a lelket akarja magának megnyerni, és amikor sikerül a szellemnek a test kívánságait kiszorítani, akkor ő a győztes.

De mit kell érteni a „szellem” fogalom alatt? A szellem az isteni rész az emberben, ez az ami isteni teremtményé teszi. Az a kötelék, ami az embert öröktől fogva összekapcsolja az Atya-szellemmel. Ő az emberben levő tudat, ami öröktől fogva örökre összekapcsol az Atya-szellemmel. Amint a szellem akcióba lép, az ember Isten teremtményének ismeri fel magát - előtte csak annyit tudott, hogy élőlény, és az élettől mindent meg akart nyerni, amit az nyújtani tud.

De amint az ember felismeri magát, akkor a világ már semmit sem jelent neki, akkor magasabb javakat keres, akkor gondolatai a szellemi világgal foglalkoznak, akkor kapcsolatba akar lépni azzal, aki életet adott neki. Ilyenkor már helyesen gondolkodik, akarata és cselekvése megfelel Isten akaratának.

Ekkor tehát az emberben már munkálkodik az Istenből való szellem, akinek a lélek átadja magát, hogy vezesse és tanítsa arra, hogy a test, lélek és szellem eggyé váljon, és létrejöjjön az egyesülés Istennel - mert a szellem folytonosan az Atya-szellem felé törekszik, akivel kapcsolatban áll és marad is mindörökké.

Ámen.

B. D. Nr. 1618.

1940. 09. 18.

A lélek - A Szellem-szakra az emberben

Az ember lelke a megszámlálhatatlan lélekszubsztancia egyesülése, a szellemi erők gyújtópontja - tehát Istentől való felfogó edénye a szelleminek. A megszámlálhatatlan lélekszubsztanciák mindegyike előzőleg volt már valahol megtestesülve, azaz körülvéve egy külső formával a szellemi magasabbra fejlődése céljából, és hogy lehetőség legyen az ugyanolyan szubsztanciák későbbi egyesülésére. Tehát az emberi lélek minden egyes szubsztanciája átment minden Teremtés-művön, és ezzel a lélek mintegy kiérlelődött az utolsó testet-öltéshez a Földön.

A lélek mindig ugyanazt a formát veszi fel, mint az őt körülzáró külső burok, és hallatlanul vonzó és sokrétű képet nyújtana a szellemen belül

számára, ha az ember lelkét a maga összetettségében szemlélné. De Istennek ez a Teremtés-műve az ember számára láthatatlan, szerkezetében és célszerűségében pedig leírhatatlan. Hiszen a lélek konstrukciójának (kialakításának) leírása csak megzavarná az ember gondolkodását, mert nem bírja felfogni, hogy mennyi csodadolog van az emberi testben. A legnagyobb kicsinyítésben az egész Teremtés-mű az, ami az ember „lelkét” jelenti.

A lélek az ember legbensőbb része, magába foglalja az egész Teremtést, és az a rendeltetése, hogy a földi élet alatt átszellemüljön, majd Istent magasztalva élvezze a Menny örömeit.

A lélek az isteni Szellemet rejti magában. Bár szellemi a lélek összszubsztanciája is minden fejlődési fokán - az isteni Szellem-szikrát azonban Isten maga helyezi az emberben megtestesülő lélekbe. Az emberbe leheli ÓD-ját (az élet leheletét) - beléje helyezi az istenit, és a lelket az elé a feladat elé állítja, hogy döntsön az isteni vagy az emberi mellett utolsó léte folyamán a Földön.

Miután a lélek - ez az Istenből való szellemi, amely egykor ellenállt Istennek - hajlandó egyesülni az isteni Szellemmel, így most elkezdődik annak átszellemítése, ami egykor messze volt az Istentől, és az emberi lélekben világosság keletkezik. Az emberi lélek akkor egyesül az isteni Szellemmel, amikor kitartóan legyőz minden emberi kívánságot, amely kísértésként az emberi testhez tapad az akarat próbatétele és edzése céljából - amikor mindennek ellenáll, amit a test követel, és készségesen aláveti magát annak, amit az isteni Szellem kíván tőle. Ilyenkor a lélek végérvényesen feladja egykori ellenállását az Istennel szemben - Isten mellett dönt, tudatosan már nem áll szemben az istenivel, magába fogadja Isten szeretetsugárzását, az erőt, hogy növelje magában a szellemit, hogy előidézze a magában és kívülről levő szellemi egyesülését, tehát tudatosan közeledik Istenhez.

Ha azonban a testi vágy az uralkodó, akkor az isteni Szellem-szikra a legmélyebb burokokban szunnyad az emberben, képtelen világosságot sugározni, és a lélek a legmélyebb sötétségben marad. Földi életét minden eredmény nélkül éli le, a benne levő szellemi élettelenségre van ítélve. A földi útja nem vezet magasabb fejlettséghez, hanem a megállás, vagy a visszafejlődés ideje lesz. Az emberben levő isteni Szellem-szikrát figyelmen kívül hagyta, így tehát az nem is tudott megnyilvánulni. Az isteni Szeretet nem vezethette erejét a lénybe, tehát az örök Atya-szellemmel való egyesülés sem következhetett be.

A világosság nélküli állapotot, amit a lélek maga választott a Földön, magával viszi az örökkévalóságba, és ott végtelenül kínos bűnbánattal gondol vissza a földi élet kihasználatlan idejére, és sokkal nehezebb küzdelmeken kell átmennie, míg az állapota világosabbá változik.

Ámen.

A lelkiismeret hangja

Tökéletességre kell jutnotok, de ehhez támogatásomra van szükségetek, mert egykor minden erőtöket odaadtátok, és gyenge, fénytelen teremtményekké lettetek, akiknek addig kell a mélységben maradniuk, amíg szeretetem utánatok nem nyúl, és fel nem segít. Bár már elértetek bizonyos érettségi fokot, de ez nem elég a felfelé való fejlődésetek garantálására, amit még meg kell tennetek földi életetek folyamán.

Erőmre és vezetésemre van szükségetek. És amikor már tudatossá válik bennetek a gyengeségetek, amikor segítséget keresve körülnéztek, én már oldalatok mellett állok és várom, hogy tőlem kérjeteek segítséget. De szabad akaratból kell kérnetek ezt a segítséget, mert én semmi kényszert nem gyakorolok akaratotokra.

Viszont bármely pillanatban kész vagyok a kért segítséget megadni, ahogy minden időben erővel is ellátlak, amikor csak óhajtjátok. És hogy ez a kívánság felébredjen bennetek, hagyom hogy néha kifejezetten erősen érezzétek gyengeségeteket és sötétségeteket. És ez csak az irántatok való szeretetem jele, hisz magamnak akarlak ezáltal megnyerni, hisz arra akarlak indítani, hogy szabad akaratból kérjétek segítségemet. Mert először hinni kell bennem. Utána majd közvetítem az egy Istenről és Teremtőről való ismeretet is, amit csak el kell fogadnotok és gondolkodnotok azon, és akkor jóakarattal képesek lesztek hinni is. Biztos, hogy szilárd hitre segítelek, ha jóakarátúak vagytok a helyes gondolkodásra és cselekvésre - ha csak a benső hangra hallgattok, amely mindig a helyes irányba mutat.

Hangom - mint a lelkiismeret hangja - minden emberben megszólal. Csak az emberi akaraton múlik, hogy hallgat-e rá, vagy nem. A lelkiismeret szava felvilágosítást ad arról, hogy mi a helyes, és mi a helytelen. Oktat az alaptörvényre, a szeretetre - mert az ember maga jól tudja, mi szerez neki örömet és jóérzést, és mi vált ki szenvedést és nyomorúságot. Ezért képes embertársa iránt is úgy viselkedni, hogy azzal jóérzést okozzon, és meg tudja óvni teste károsodásától. Tehát felébredhet benne a szeretet, és ennek nyomán már az ismeret világosságát is megszerzi.

A helyes gondolkodásra és cselekvésre minden ember eljuthat, mert beléje helyeztem azt a finom érzést, ami mint a „lelkiismeret” szava szólal meg. És amint figyelembe veszi a lelkiismeret szavát, akkor lényé - amely az emberi testbe öltözés kezdetén még igen „én-szeretetben” levő - átváltozhat az embertárs iránti szeretetre, és ezzel már biztosítva is van erős és eleven hite belém, Istenébe és Teremtőjébe.

Hamarosan felismeri bennem az Atyát is, aki szereti és magához akarja vonni, és ezután már szabad akaratból törekszik erre a kapcsolatra.

Most már a tökéletesség felé fogom vezetni, mert én minden embernek megadom a segítséget - egyet sem hagyok gyengeségben és tudatlanságban. Vezetője leszek és maradok az egész földi élete alatt, amíg nem szegül ellenem, amíg akaratát a lelkiismeret szava befolyásolja. És ez mindig így lesz,

ha a lélek a földi élet értelmét és célját el akarja érni. Akkor az ember mindig tudatában lehet annak, hogy tökéletessége érdekében részemről minden megtörténik, soha nem marad magára, és célját is biztosan eléri.

Ámen.

B. D. Nr. 7837

. 1961. 02. 28.

A szabad akarat

Egyedül az akaratotok dönti el, hogy eléritek-e ezen a Földön a tökéletességet. Tehát a földi életetekben lehetséges a szabad akaratú döntés.

Ez azonban nem érinti a földi kérdéseket és a földi tervekkel kapcsolatos állásfoglalásokat, hanem egyedül a lelketekért történik, hogy helyesen döntsétek el, melyik urat ismeritek el magatok fölött. De erre a döntésre az embert egy oldalról sem érheti kényszerítés.

A „szabad akaratot” soha nem lehet letagadni, bár ezt az emberek újra és újra megpróbálják. Egyedül az ember legbensőbb gondolkodása a döntő - és az nincs semmiféle hatalomnak alávetve.

Ezért az emberre csak elképzelésekkel, beszéddel és mindenféle történésekkel lehet hatni, akaratát ezek befolyásolhatják. Ez a próbálkozás végbemegy az isteni és az istenellenes oldal részéről egyaránt. De hogy melyik oldal felé hajlik, ezt a döntést mindig az ember maga hozza meg. Az ember akarata szabad. Ezért felelősséget is kell vállalnia, hogy milyen irányt szabott akaratának, mert az akarata megpróbálására kapta az ember-létet, és mert a léleknek egykor el kell viselnie az akaratú döntés következményeit.

Az ember minden élethelyzetben Isten felé fordíthatja akaratát, de ugyanúgy alávetheti magát Isten ellenfelének is. Azonban saját akaratú döntéseiért embertársait soha nem teheti felelőssé, sem a világi hatalmat, sem magát az Istent, vagy annak ellenfelét, mert az saját leghatalmasabb akaratától függ, hogy gondolatait milyen irányba mozgatja - hogy azok Isten, vagy ellenfele felé fordulnak-e.

Mindig olyan sorsot kap, hogy könnyen megtalálhatja Istent, ha nincs belső ellenállás benne, amit csakis szabad akarata dönt el. Az emberek hajlamosak kétségbe vonni a szabad akaratot, mert nem mindig képesek végbevinni azt, amit akarnak. De nem mindig az a lényeges, hogy mit tesznek - hanem hogy mit akarnak. Cselekvéseiket a szellemi erők megakadályozhatják befolyásuk által - de magát az akaratot soha.

Ezért jó, ha az ember kritikát gyakorol önmagával szemben, hogy milyen irányba fordul akarata. Az ember tudja, a földi életben Isten azt kívánja tőle, hogy feléje forduljon, mert Isten maga juttat ismételt utalást hozzá, és nem halad át földi életén teljesen ismeret nélkül. Azonban Isten ellenfele is befolyást gyakorol rá, nem teheti meg, hogy el ne gondolkodjon a dolgok fölött, tehát máris döntésre kényszerült.

Ez tehát a világosság és sötétség közti küzdelem, amit az ember magában döntésre visz, és ami szabad akarat nélkül elképzelhetetlen - mert akkor csak a pozitív és negatív erők vívnák a küzdelmet, és közülük az egyik

győzne. De a sötétség és világosság közti küzdelem nem így értendő, mert az ember lelkéről van szó - az viszont szabad akaratával dönt önmaga felett.

Így az ember földi élete az élmények, tapasztalatok és benyomások megszakíthatatlan láncolata, ezek gondolkodásra készítetik, és helyes irányban való gondolkodást tesznek lehetővé. De mert Isten ellenfele is kapott jogot, hogy a lélekért küzdjön, azért gondolatait negatív benyomások is érik, ezért döntenie kell. Az Istennel szembeni ellenállás erőssége meghatározó a lélek sorsára a testi halál után, ami nagyon boldogító, de nagyon kínos is lehet.

Azonban legyen akármilyen az ember akarata, Isten szeretete nem mond le a lélekről. Ha célját a földi életben nem éri el, akkor megváltása végtelen hosszú időkre elhúzódhat, de egyszer majd megteszi a helyes döntést az ő akarata is - mert Isten szeretete erő, és ennek az erőnek a lélek nem képes örökké ellenállni.

Ámen.

B. D. Nr. 5557

. 1952. 12. 12.

A földi feladat: akarati döntés

Fáradtságos utat kellett megtennetek, mielőtt odáig jutottatok, hogy az utolsó akarati próbát letehesétek. Újból összetalálkoztak lelketek részei, akik egykor elerőtlenedetté váltak a megszámlálhatatlan lélek-szikrában, akik mindegyikének megbilincselte állapotban egy érlelődési folyamaton kellett átmennie. Ismét én-tudatra ébredtetek, és mint egyén szabadon döntés előtt álltatok: urat választani, akihez tartozni akartok.

Földi életeteknek ez a választás az értelme és célja, és ennek a döntésnek szabad akaratból kell megtörténnie. Senki sem végezheti el helyettetek - feltétlenül döntenetek kell az életetek végéig, mert a túlvilági sorsotok a döntésnek megfelelően alakul.

Óriási súlya van ezért, hogy milyen a beállítottságotok ehhez a földi életfeladathoz. Hozhat világosságot és boldogságot, de halált és pusztulást is - mindezt akaratotok által határozzátok meg. Erre a hitre azonban nem lehet kényszerrel eljutni, és ezért ezt az emberek között csak egész ritkán lehet megtalálni. Ezért az emberek csak ritkán érik el céljukat, hogy az igazi uruk mellett döntsenek.

A hitetlenségnek azonban kihatása van. Az emberek mindinkább megfélemedeznek életfeladatukról, és minden gondolatuk csak a világnak szól, amit pedig hamarosan el kell hagyniuk. Ismételen arra fordítják arcukat, ami mögöttük van. Az anyagon átvezető életútjukról elvéteztett tőlük a visszaemlékezés, mivel az akarat szabadságában kell döntésüket megtalálni, és nem szabad félelemből döntenie az igazi Úr mellett. Nagy a veszély, hogy döntésüket saját kárukra teszik meg, minden gondolatuk az anyag felé fordul, és így ennek a világnak urát választják, akinek eközben ismételen áldozatul esnek, és akinek köszönhetik, hogy ismét belerögződnek a kemény anyagba, mert rosszul döntöttek.

Szemüket az ég felé kellene fordítani, felfelé kellene törekedni, és hátat fordítani a földi világnak. Akkor a döntés helyes lenne, akkor eredményt hozna az egész Teremtésen való áthaladásuk, akkor a lény megkoronázná földi életét: rátalált igazi Urára és eléje sietett.

Amikor a lény a Földön megállta az akarat próbát, leteheti a nehéz földi testet, és mint gazdag szellem megy be az örökkévalóságba. Akkor a mögötte levő hosszú Földön-járás nem volt hiábavaló. A lény visszatalált kiindulásához, felismerte Atyját, és magát mindörökre átadta neki.

Ámen.

B. D. Nr. 2489

.1942. 10. 01.

Akarat és tett - Felelősség

A tettet az akarat szüli. Tehát az akarat a meghatározó, noha a tett elsősorban az akarat igazolása. Az akarat nélkül a tett nem kerül kivitelezésre. De Isten előtt a tett nélküli akaratról is felelősséget kell vállalni, mert az mutatja az ember felfogását, a jóra vagy rosszra irányuló ösztöneit. Hogy végbe vihesse akaratát, az embernek fel kell használnia a hozzááramló életerőt. Tehát akár jó, akár rossz tetteket visz végbe az ember, ehhez mindig felhasználja az erőt, amit Istentől kapott.

Amikor az ember rosszat cselekszik, úgy ezt az Istentől kapott erővel teszi, tehát valami olyat tesz, amiért Isten előtt felelnie kell. Vagyis akaratát felhasználva Istentől való erejével az ellenfele erejét növeli, mivel minden rossz cselekedet ön-kiszolgálást jelent a gonosz hatalom felé, tehát gyarapítja azt. Az ember akarata elfordul Istentől, és minden tette által ahhoz a gonosz hatalomhoz fordul, aki Isten ellen tevékenykedik - tehát mintegy a rossz beállítottságát igazolja.

Amikor jó az ember felfogása - tehát Isten felé forduló - mindig olyan tettekre használja a hozzá áramló életerőt, amivel embertársainak hasznára van. A szolgáló felebaráti szeretetben gyakorolja magát, mert folytonosan tevékeny, azaz akarata tetté válik. Amikor tettei szeretetből születnek, tehát a szeretet ösztönzi cselekvésre az ember akaratát, akkor fordult Istenhez az akarata.

Ekkor az akarat szabadon döntött Isten mellett, és ebből az akaratból született minden tett helyénvaló Isten előtt - és az Isten ezt a tettet a szeretet foka szerint értékeli.

Ámen.

B. D. Nr. 3901.

1946. 10. 11.

Jó és rossz - Öröktől való törvény

Megengedem a rosszat is, de sohasem az az akaratom, mert a rossz ellentmond örök törvényemnek, fordított irányú akarat, amely tőlem távolodik, és valami teljesen Isten nélküli felé törekszik. Olyan állapotra,

amely teljesen ellentétes az általam teremtett ős-állapottal. Viszont a jóra és a rosszra való törekvést lehetővé kellett tennem az általam teremtettek részére, tehát jónak és rossznak léteznie kell, ha a lény szabad akaratból tökéletes akar maradni, vagy arra jutni.

Minden rossz, ami ellentmond öröktől való törvényemnek, minden jó, ami örök Rendemben megmarad. Az én akaratom viszont, hogy a lény minden irányba átérezheti vagy kifejlesztheti kívánságait, az én művem, hogy mindenféle vágyat érezhet szívében. Hiszen bölcsességem és szeretetem az alapja, hogy ilyennek teremtetem a lényt, mert el akarom vezetni az örök boldogságra, annak pedig az a feltétele, hogy a jóra szabad akaratból törekedjen.

Hogy egy erő kibontakozhasson, ahhoz egy ellenállásnak is kell lennie. Hogy létezessen a jó, kell hogy az embernek lehetősége is legyen, hogy rossz lehessen és jó legyen vagy maradjon önszántából, különben tökéletessége csupán szeretetem műve lenne, amelynek azonban hiányozna a legmagasabb foka, mivel a szabad akarat elengedhetetlen - amit viszont előbb ki kell próbálni. A rosszat soha nem lehet jónak nevezni és mint valami tőlem származót beállítani, noha teret engedek neki, noha megengedem.

A rossz gondolat, a rossz beszéd és rossz cselekedet kívül áll isteni Rendemen. De ha akaratom erejével meggátolnám az ember rossz gondolkodását, rossz beszédét és tettét, akkor nem lenne szabad, önálló és önakarátú teremtmény, hanem csupán akaraterőm egy produktuma, aki sose tarthatna igényt tökéletességre. Én pedig tökéletes teremtményeket akarok képezni magamnak, akiket át akarok sugározni szeretet-erőmmel, tehát nagyon boldoggá akarom tenni őket. De ehhez az akarat-próbát meg kell állnia, önszántából, teljesen szabad akaratból törekednie kell a tökéletesség legmagasabb fokára. Viszont megvan a lehetősége, hogy lesüllyedjen a tökéletlenség állapotába is - tehát tőlem a legmesszebbre.

Az én akaratom jó, és az is marad örökké - és aki önként alárendeli magát akaratomnak, az jó lesz és az is marad. Aki akaratom ellen cselekszik, az a rosszat részesíti előnybe, és én nem akadályozom meg, azonban maga rabolja meg magát a tökéletességtől, az akarati próbát nem állja meg. De ha lesüllyedt is a legmélyebb mélységbe, szabad akaratából feltétlenül újra a magasba kell törekednie, noha végtelenül hosszú ideig tart, amíg eljut a tökéletesség olyan fokára, ami közelségemet lehetővé teszi.

Éppen ezért az ember akaratának játékkeret kell adni, akár az örök isteni Rendnek is ellene dolgozhasson, amit azonban sohase hagyhatok jóvá, sohase az én akaratom. Ezért a jó és a rossz mindaddig fennmarad, amíg minden szellemi el nem jut a megváltásra - azaz amíg minden belőlem kihelyezett lény le nem tette akarati próbáját, amíg szabad akaratból a jóra, az istenire nem törekszik, amíg szabad akaratból el nem talált hozzám, és mint lehető legtökéletesebb lény az örökkévaló boldogság minden örömét élvezheti.

Ámen.

A bűnök kiengesztelése Jézus Krisztus által

Mondhatatlanul nehéz dolog volt magamra venni az emberiség szenvedését. Egyetlen rossz cselekedet sincs, amelynek ne lenne kihatása az emberre, és mérhetetlenül kellett volna szenvednetek, ha magatoknak kellett volna a rátok nehezedeő bűnöket letörleszteni. Az egykori Isten elleni lázadás bűne már magában olyan nagy volt, hogy azt nem tudtátok volna kiengesztelni sem kötött állapotban, sem emberként. Ezért vettem magamra minden bűnötöket - én fogtam fel minden gonosz cselekedet kihatását - mindent emberi testemre terheltem, és ez a test fölöttébb kínos szenvedés és kereszthalál által kiengesztelte vétkeiteket.

Szeretetem indított arra, hogy segítsek rajtatok - és minden Világosság-beli szellemit, minden teremtet őslényt, aki hűséges maradt hozzám, ugyanaz az irántatok érzett szeretet töltött el. És a szeretet nem hagy senkit elveszni, a szeretet nem hagy senkit sötétben, szükségben és kínokban. Maga a Szeretet ajánkozott mentésre, a nagy véték eltörlésére. Egy világossággal és szeretettel eltöltött lényben maga a Szeretet szállt le a Földre, hiszen aminek a Földön kellett történnie, annak emberi formában kellett végbemennie. Magamnak kellett hústestbe öltöznöm, és ezért az ember-Jézusban vettem tartózkodási helyet, aki oly büntelen és tiszta volt, hogy benne manifesztálódhattam (megtestesülhettem).

És ez az ember-Jézus engesztelte ki bűneiteket, ez az ember-Jézus vállaira vette az emberiség óriási bűnterhét, és elment vele a kereszthez. Habár ismételten tudomástok van embertelen szenvedéseiről, mégsem tudjátok felfogni a maga mélységében, mert lényetek hiányossága megakadályoz ebben. Szünetei súlyossága semmihez sem hasonlítható, és ő tudott már róla hosszú idővel előtte, mert el volt telve Szellemmel, aki maga vett tartózkodási helyet benne - és ezért tudott is mindenről, a missziójáról és a kereszthaláláról is.

Lelke reszketett és remegett, mert ember volt. És bár erőt adott neki a szeretete által elnyert istensége, de ez a szenvedés mértékét nem csökkentette. Olyan ember ment a kereszthez, aki szenvedni akart embertársaiért, segíteni rajtuk, mert ennek az embernek tudomása volt azok mérhetetlen szenvedéséről, akiket ellenfelem fogva tart a mélyben. Jézus tudta, hogy áldozatot kellett hozni, hogy a lelkeket megváltsa ettől az ellenségtől. Tudta, hogy ezt a nagy bűn-adósságot ki kellett egyenlíteni az Atya igazságosságának kielégítésére, mert az Atyai Házba bűnökkel terhelt gyermekeket nem fogadhat be. Vissza akarta hozni gyermekeimet - és lelkükért a vételárat ő akarta kifizetni.

És mert az adósság óriási nagy volt - így az áldozatnak is szokatlanul nagyoknak kellett lenni. Mindennek ismeretében vette magára az ember-Jézus az óriási szenvedést, ezért engedte megtenni magával azt, amit kívülről egy ember se tudott volna elviselni. Az utat a keresztségig tudatosan járta,

kimondhatatlan kínokat szenvedett, amik végül a kereszten a legfájdalmasabb halállal végződtek.

Az irgalom e művének nagyságát, amit az emberiség így kapott, nem tudjátok még felmérni, de jusson folyton eszetekbe, hogy Jézus teljesen bűntelen volt, és szenvedett értetek, kik az ő Megváltó Műve nélkül soha nem térhettetek volna vissza az Atyához.

Én magam tartózkodtam az ember-Jézusban - mert teljesen betöltötte a szeretet, és e nélkül ezt a tettet soha nem tudta volna végbevinni. De szenvedése legnehezebb óráiban csendesen kellett viselkednem, hiszen mint ember kellett szenvednie és meghalnia - mivel az Istenség nem szenvedhetett benne. Viszont az Istenség egyetlen bűnt sem törölhetett el kiengesztelés nélkül az isteni Igazságosság alapján.

Ami nektek embereknek még érthetetlen az irgalmasság e legnagyobb művén, azt egykor majd egész mélységében felfogjátok. Az ember-Jézus az ember-léte által a ti szférátokban volt, és ezért lelke rettenetesen szenvedett. Lelke fentről, a Világosság Birodalmából szállt le, és belátott a legmélyebb sötétségbe, ahol a pokol erői szorongatták. Ezért az ember-Jézusnak nem csak testi szenvedései voltak, hanem túrnie kellett a legmélyebb lelki kínokat is, amelyek szenvedéseit még ezerszeresre növelték. De ezzel meghozta nektek embereknek a bűntől és haláltól való megváltást.

Ámen.

B. D. Nr. 5594.

1953. 02. 03.

Legkomolyabb felszólítás és figyelmeztetés

Legyen tudatos bennetek, hogy minden mulandó, hogy egy mulandó testet hordoztok, hogy mindent el kell hagynotok, amint elérkezett a Földről való távozástok órája. Hogy aztán csak a lelketek marad meg, mégpedig olyan állapotban, amit itt a Földön magatoknak kialakítottatok. Legyen tudatos bennetek, hogy a lélek a világhoz való beállítottságot - amit mint ember alakított ki - magával viszi a Szellemi Birodalomba. Hogy ott épp úgy csüng az anyagon, vagy épp úgy lenézi, ahogyan a Földön tette. Hogy akkor fölöttébb gyötrelmes lesz a sorsa, ha minden gondolata és törekvése csak az anyag volt, amit a Földön kell hagynia, és aztán szegényen és nyomorultan érkezik a Szellemi Birodalomba.

Ellenben szabadon és boldogan lendül fel, ha semmiféle Földhöz való kötődés nem terheli, ha gondolkodása és törekvése már a Földön szellemi beállítottságú volt.

De gondoljátok meg emberek, hogy a világ csak látszat-javakat adhat, amelyek nem tartósak, hogy rabszolgájává teszitek magatokat, ha nem győzitek le, és egyszerűen nem ismeritek fel látszat-javaknak. Az anyag utáni, a földi javak utáni vágyakozás a legnagyobb veszély az emberi lélek részére, és ez a sóvárgás túl erős az embereknél ezen a Földön, és folyamatosan növekszik, minél jobban közeleg a vég.

Az emberek szellemben teljesen vakok, gondolkodásuk megzavart. Csak a világnak alkotnak és tevékenykednek, és nem törődnek szűkölködő lelkükkel, ami pedig csak egyedül a megmaradó, amikor minden más elmúlik és elmúlt. Hiszen az emberek rendületlenül figyelmeztetve lesznek, hogy milyen haszontalan a cselekedetük, és milyen sors vár majd a lelkükre a halál után. Figyelmeztetik őket ezekre, de csak óvhatják és figyelmeztethetik őket, azonban akaratauk és gondolatuk megváltoztatására nem kényszeríthetők. De ezeket a felszólításokat és figyelmeztetéseket nem veszik figyelembe, és a közeli vég bejelentése ellenére is érintetlenül maradnak bensőjükben, mert nem hiszik el.

Ezért nyilvánul meg Isten néha olyan szemmel láthatóan azáltal, hogy az emberektől elveszi azt, amit maguktól nem akarnak odaadni. Bár ez isteni megnyilvánulás, de csak kevesen ismerik fel annak. Ez olyan megnyilvánulás, amely az embernek elég érthetően felfedi Isten működését, hiszen tehetetlenek vele szemben, hiszen nem tudnak védekezni - hiszen egész tehetetlenségüket be kell vallaniuk, és ezért jól felismerhetnék, hogy egy magasabb hatalom tevékenykedik a maga akarata szerint. Mégsem akarják elismerni ezt a hatalmat, sőt, még inkább tagadják, és ebben nem lehet megakadályozni őket, mert a szabad akarat birtokukban van.

Isten mindenütt beszél, és hangját mindenki hallhatja. És mégis legtöbbször érintetlenek maradnak ettől, szemüket csak a világra és javaira irányítják - szívükben az anyag utáni vágy nem szűnik meg, emiatt minden elveszített dolgot a leggyorsabban újra vissza szeretnének nyerni, lelküket azonban tovább hagyják nyomorogni.

Ennek ellenére Isten mégsem hagyja abba fáradozásait, hogy eloldja az embereket az anyagtól. Még sok minden fog történni a vég bekövetkeztéig, ami ezt szolgálja - és jó azoknak, akik felismerik a pusztítások és katasztrófák értelmét és célját, és azt is, aki a természetben uralkodik. Jó azoknak, akik minden történésben felismerik Istent, és hozzá kiáltanak védelemért és segítségért minden szükségben. Ők segítséget kapnak a Földön és a Szellemi Birodalomban is. Élni fognak, még ha meg is haltak.

Ámen.

B. D. Nr. 5705.

1953. 06. 22.

Legkomolyabb felszólítás - Az anyagi beállítottság

Ti emberek a szemeteket a világra irányítjátok, csak a földi kincsekre törekedtek, a testi vágyak kielégítését keressétek. Csak azon a területen mozogtok, ahol az anyag uralkodik, és agyonhallgattok minden szellemit. Pedig a testetek csak beburkolja azt, ami a halál után megmarad, a testetek csak rövid ideig a tartózkodási helye lelketeknek, és a lélek az, akinek a földi élet által ki kell érlelődnie, akit azonban az anyagi beállítottságotok miatt nyomorogni hagytok, és ezért szegényes állapotban megy be a Szellemi Birodalomba.

Az anyagi világ a száműzött szellemiek Birodalma, amit ti emberek is laktok, ami azonban az utolsó állomástok, mielőtt a Szellemi Birodalomba jutnátok. Amíg a világi szellemi még olyan erős bennetek, hogy folyton csak anyagi javakra áhítoztok, hogy csak a világ számára alkottok és tevékenykedtek, addig az anyag rabszolgái vagytok, miközben - mint az anyag urainak - le kellene győznötök azt. A teljes életerőtököt arra használjátok, hogy Isten ellenfelének Birodalmát erősítsétek, amikor a világra és javaira törekedtek.

Az életerőt használjátok a szellemi javaitok gyűjtésére, az örökkévalóságra való kincsek megszerzésére. Önként mondjátok le a javokról, amik mulandók és egyszer úgylis elvételük tőletek, az örökkévalóságba nem vihetitek magatokkal. Helyesen használjátok az életerőtököt, múlhatatlan javakat szerezzetek, amelyekkel a Szellemi Birodalomban munkálkodhattok, és olyan gazdagságot jelent, ami valóban boldogítani fog.

Ti (mint emberek) többek vagytok bármelyik anyagi teremtésnél (alkotásnál), mert ez csak nektek lett alkotva, hogy tökéletességeteket szolgálja. Ti emberek azonban félreismeritek az értékét, a világ felé törekedtek, ahelyett hogy a szellemi fejlődés akadályaként ismernétek fel. Szolgáltok az anyagnak, ahelyett hogy az szolgálna nektek - engeditek uralkodni fölöttetek, és az anyag rabszolgái lesztek.

Ez azt jelenti, hogy a bennetek levő lélek számára halált okoztok, azért mert sűrű burok veszi körül, amikor bemegy a túlvilági Birodalomba, azért mert ezt a burkot a világosság egyetlen sugara sem képes áttörni, és hogy a lélek ettől mondhatatlanul szenved mindaddig, amíg fel nem oszlik a burok körülötte. Ez örökkévalóságokig is megmaradhat, de megtörténhet, hogy a burok egyre jobban elkeményedik, és a léleknek már semmi kilátása, hogy megszabaduljon tőle.

Ti emberek nem tudjátok, hogy mit okoztok lelketeknek ilyen földi-anyagi beállítottságokkal, ha folyton csak az anyagi javak megszerzésén fáradoztok. Ismerjétek már fel a mulandóságot abban, ami körülvesz - és gondoljatok arra, ami halhatatlan. Ne éljétek hiábavalóan a földi életeteket, mert az csak a lélek kiérlelődésére adatott - ami a szellemi bennetek, és ami csak szellemi táplálékot tud használni a fejlődéséhez, hogy burok nélkül hagyassa el a testet, amikor az órátok elérkezik. Emlékezzetek a lelketekre, és gondolataitokat irányítsátok a szellemiekre, mert a lélek megmarad, viszont minden földi elmúlik.

Ámen.

B. D. Nr. 4357.

1948. 06. 28.

Isten és a világ előtt - Istentől megáldott házasság

Szeretettel kell lennetek egymás iránt, különben a köteléket nem áldom meg. A házasság együttlét, a legbensőbb harmóniában való együttélés. A házasság olyan állapot, amit törvénnyel nem lehet megteremteni, hanem feltétele a mély, önzetlen szeretet, ami ha egyszer fellángolt a szívben, soha

többé nem alhat ki. Mert az igazi szeretet a szíveket kapcsolja össze - ez nem testi szerelem, ami csak az érzéki mámorban keresi kielégülését, ez nem követelődző szeretet.

A házasság alapja tehát egy állandóan adakozó, boldogítani akaró szeretet, amit én megáldok. A házasság két ember bensőséges közössége, akik szíve tiszta szeretetet érez egymás iránt. Az ilyen házasság felbonthatatlan, mert az igazi szeretet nem múlhat el soha. Ez a házasság akkor kötődik meg, amikor két ember nekem ajánlja magát, hogy kapcsolatukat megáldjam.

Ekkor lesznek előttem férj és feleség, és maradjanak is együtt, míg a halál el nem választja őket. Aki ilyen házasságot kötött, az állandóan érzi, hogy a másikhöz tartozik - még akkor is, ha a külső körülmények elválasztják őket. Rajtuk lesz az áldásom, mert az általam kívánt házasság első feltétele az a legszentebb érzés, amelynek az eredete bennem van, és amely létrehozza a köteléket.

De a Földön tiszta szeretetre már csak ritkán lehet rátalálni, házassági kapcsolatok ennek ellenére kötődnek, ez azonban nem ellenkezik akaratommal, mert az emberi nemnek szaporodni kell, mert igen sok lélek vár arra, hogy testben megfogahasson, és az anyagi világban megtehesse utolsó fejlődési útját.

Tehát a két ember kapcsolatát egy kifelé is felismerhető formába kell juttatni, olyan formába, amely törvényeket, kötelességeket és jogokat foglal magában, mert e nélkül az emberek ismét könnyen hibáznak az általam megkívánt Rend ellen, és ezáltal veszélybe kerül az utódok nevelése, aminek pedig igen nagy jelentősége van a fejlődésre.

Tehát a házasságkötés törvényes forma szerint megfelel akaratomnak - de hogy áldásom rajta nyugszik-e, az mindkét házastárs egymás iránti szeretetfokától függ. Másfelől azonban áldásom szempontjából döntő, hogy a házasság az emberek előtt vagy előttem köttetett-e.

Amikor a házasságot a kétoldali mély szeretet nélkül, más okból kötik meg, akkor a kapcsolat érvényes azért a világ előtt - és ha kérnek, támogatásomat nem vonom meg. De ez nem házasság a szó helyes értelme szerint, amelyben örömet lelem, nem az általam kívánt egyesülési állapot, amely a szeretet által a boldogság aktusává lesz, és amelyet megáldok.

Mert ahol tiszta szeretet van, ott mindig az adakozás elve fog uralkodni, tehát ilyen házasságból nem kapcsolnak ki engem, aki a Szeretet vagyok, és Szellemem uralja az embereket, és tevékeny lesz azokban, akik így élém járulnak, és mint férj és feleség az áldásomat kérik.

Ámen.

B. D. Nr. 2795.

1943. 07. 02.

Szándék az utódokra - Várakozó lelkek

Megszámlálhatatlanul sok lélek várakozik megtestesülésre, és ezért szükséges a mindig újabb és újabb nemzedékek keletkezése. Ezért kell újra és

újra embereknek születni, akikben a lelkek tartózkodási helyet kaphatnak az utolsó periódusuk idejére a Földön.

Tehát hogy egy lélek testet kaphasson, ahhoz szükséges a földi ember jóakarata, és ez is egy szeretet-cselekedet a megváltatlanokért, ily módon az emberek lehetőséget adnak egy léleknek az utolsó testet-öltésre a Földön. Tehát egy új élet ébresztésének szándéka kell legyen az oka minden egyesülésnek férfi és nő között, és ha hiányzik ez a szándék, akkor jogtalanul gyakorolnak egy funkciót, ami csak az emberi élet élesztését célozza.

Sokan vétkeznek is ezen a területen, azaz nem veszik figyelembe az isteni akaratot, a testet nem nevelik a tulajdonképpeni feladatára, és ennek következménye, hogy sok lélek hiába vár, tehát nem tud testet öltetni, holott elérte a fejlődési fokot, amely megengedi a testbeöltözését a Földön.

Ezek a lelkek tehát a Föld közelében tartózkodnak, és igyekeznek egyesülésre bírni az embereket - és többnyire ez történik, amikor az emberek szeretetben összekapcsolódnak. A szeretet kell hogy az ösztönző ereje legyen az egyesülésnek, amiből új élet születik. Két ember egymás iránti szeretete szükséges, ha az életre keltett lélek a rövid földi élet alatt olyan érettségre akar lehetőséget szerezni, amely megengedi a Világosság Birodalmába való bemenetelt.

A szeretet nélküli egyesülés is ad lehetőséget a megtestesüléshez azoknak a lelkeknek, akikben még nagyon erősen uralkodnak a rossz ösztönök, és akiknek ezért a földi életben rendkívül sok küzdelmet okoz ezen ösztönök legyőzése.

Az emberek utódnemzési akarata is többnyire az egymás iránti szeretethez kapcsolódik, és ez nagy előny a megtestesülő lélek számára, mert ha a szeretet jut túlsúlyba, ez a szeretet-szikra átugrik az új lénybe is, és jelentősen könnyebb neki a Földön a lelki érettség elérése.

Az utódok megakadályozására való törekvés azonban hátrányos lehet a megtestesülni akaró lélek számára, mert az emberek szenvedélyessége erősíti az új lény ugyanolyan ösztöneit is, és lelkének állandóan küzdeni kell majd ellene.

Amikor a lelkek nem jutnak megtestesüléshez, úgy az emberek közelében tartózkodnak, és sürgetik őket - azaz próbálnak az emberekre hatni, hogy egyesüljenek szaporodás céljából. Érthető módon ilyenkor mindig túlsúlyba jutnak a testi vágyak, mert a lelkek csak a hajlamaikkal próbálnak hatást gyakorolni az emberekre, tehát tisztán testi vágyakat akarnak átjuttatni, hogy alkalmuk legyen a megtestesülésre.

Ezért óriási felelősséget viselnek az emberek, akik szeretet nélkül, szenvedélyességből egyesülnek, mert körül vannak véve lelkekkel, akik inkarnálódni akarnak, és akik vágyaik által odacsalogatják a hasonló hajlamú lelkeket, akik a maguk részéről kihasználják a gátlástalan pillanatot, hogy tartózkodási helyet vegyenek egy újonnan nemzett lényben, aki mint ember földi pályafutását kezdi.

És többnyire az ilyen lelkek vannak túlsúlyban, mert csak kevés azok száma, akik szeretettel és tudatos akarattal hívták életbe utódaikat. Ezért válik

az emberi nem mindinkább szellemlétkülvé, mert kevés szeretet van az emberek között, akik maguk is szeretet nélkül fogantak a világra.

Ámen.

B. D. Nr. 6100.

1954. 11. 06.

Az ember rendeltetése - Igazságvágy

Az ember rendeltetése: lelkét tökéletessé tenni a Földön. A szellemi kiérlelődés van célul meghatározva nektek embereknek, amire szabad akarattal törekedjétek, és vigyétek végbe, hogy az élet végén alkalmasak legyetek a Szellemi Birodalomba való belépésre. Ezt a megtámadhatatlan igazságot azonban csak legkevesebben fogadjátok el, és eszerint irányítjátok az életmódokat.

Az emberek többsége még elvakult gondolkodású, szellemben vakok, és amikor az igazságot megismertetik velük, nem engedik hogy megérintse őket. Lelkük alacsony fejlettségi fokot mutat, és nem is törekszenek rá, hogy megemeljék. Nem hisznek sem a megteremtettek földi életcéljában, sem a Teremtőben - és nem is igyekeznek semmi felvilágosítást szerezni arról, ami roppant fontos: mi lesz velük azt követően, ha elhagyták a földi testet, mikor még a halál utáni továbbélésben sem hisznek.

Viszont hitetlenségük nem védi meg őket a felelősségtől, mert szabad akaratuk van - senki nem kényszeríti őket hitetlenségükre, és Isten iránti beállítottságukra - szabad akaratból átadhatnák magukat Istennek, hogy a hozzá való helyes beállítottság által állandó vezetést kapjanak gondolkodásukban és cselekedeteikben. Mert minden ember képes Isten felé fordulni, és a tőle való elfordulásra semmi érvényes mentsége nincs, mint az az egy, hogy nem akar. Mert mihelyt tudni akarja az igazságot, az hozzávezettetik, és akkor az ember maga teremtett helyes kapcsolatot Istennel.

Hogy az emberek különbözően gondolkodnak és akarnak, az magukon múlik, mert az igazság iránti akarat garantálja a helyes gondolkodást. Azért mindenki vizsgálja meg önmagát, mennyire kívánja az igazságot megismerni. Ha közömbösen mindent elfogad mint hihetőt, amit hozzá visznek, akkor nincs benne kívánság az igazságra, különben kivizsgálná. Ha minden kapott dolgot visszautasít, az szintúgy közömbösség az igazsággal szemben, nem keresi azt, ezért soha nem is ismerheti fel igazságként.

Ha az ember tudatlan, ha szellemileg vakon jár, akkor az saját hibája, mert nincs benne semmi vágy az igazságra. Egyetlen ember sem mentheti magát azzal, hogy ő nem ismerte mi az igazság, és senki nem is tudja maga megítélni, miért utasít el mindent. Hisz önmagától nem képes az igazságról való ismeretet megvizsgálni, mert az értelem egyedül nem végezhet ilyen vizsgálatot, ehhez Isten segítségét kell kérni.

Azonban mihelyt Istenhez fordul segítségért szelleme megvilágosulása érdekében, tiszta lesz felismerése, és képes megkülönböztetni egymástól az igazságot és a tévedést. Ehhez azonban szükséges az Istenben való hit - és azt

a hitet még az értelem is helyeselheti, ha az ember akarata jó. Mert az egész Teremtés bizonyítja (tanúsítja) egy bölcs, mindenható Isten és Teremtő létezését - és ezt az örökkévalóságból való Teremtőszellemet ezért legyen lehetséges segítségül hívni minden embernek, aki az igazságba óhajtott belelátni. És csakhamar magyarázatot kap a Földön való rendeltetéséről, helyes jelentőséget fog tulajdonítani földi életmódjának, és nem könnyelmű már ezzel szemben - tudatában lesz a lelkével szembeni felelősségének, és a lehető legmagasabb tökéletességhez segíti őt.

Ámen.

B. D. Nr. 9009.

1965. 07. 06.

Az ember igazi hazája

Ne zavarjon meg, ha szavaimat hamisként elutasítják, mert a tiszta igazság csak tőlem indulhat. És hogy a tanítótok magam vagyok, azt könnyen megállapíthatjátok, mihelyt a jóakarátú emberek nekilátnak az általatok hozzájuk juttatott szellemi javak vizsgálatának. Bár semmi se bizonyítható, mert a szellemi javak teljesen idegenek az embereknek, és a hitbeli szabadság miatt bizonyítékokkal sem lehet alátámasztani - de akiben jóakarát van, az érzi a meggyőződést, hogy helyes úton jár. Tehát bizonyítékok nélkül is tud hinni, mert tudja, hogy az a helyes, amit hisz. De ez a világ és a Szellemi Birodalom két egymástól teljesen különböző birodalom, amelyek csak a hit által vannak összefüggésben.

Amikor azonban olyan ismeretet kaptok a Szellemi Birodalomból, amit értelmi gondolkodással nem lehetett volna megszerezni, azt ti emberek gondolkodás nélkül elfogadhatjátok mint e Birodalom realitásának jelét, mivel olyan területek nyílnak meg előttetek, amelyekről csak én adhatok az igazságnak megfelelő felvilágosítást. Azért nem az éles értelem jele, amikor az ember le akarja tagadni ennek a Birodalomnak a létét, csupán mert magának nincs ismerete felőle. Azonban minden ember megszerezhetné magának ezt az ismeretet a szellemi világról, ha hozzám fordulna - ebben mégis megakadályozza őt többnyire éppen a saját értelme, ami csak azt akarja megérteni, ami bizonyítható.

Ezért értelme határain nem juthat túl - hitelensége által határokat állít magának, ami megakadályozza, hogy a számára megoldhatatlan problémákon elgondolkozzon, hogy aztán magát a Teremtőt kérje felvilágosításért. De ehhez hinnie kell ebben a Teremtőben, és csak a hívő ember képes kapcsolatba lépni velem - a hitetlen elégedjen meg a látható világgal, ami a reális világot jelenti neki.

Micsoda eredményeket érhetne el az ember, aki az éleselméjűsége mellett mélyen hívő is - aki minden kérdésével hozzám fordulna, és én megadnám rá a választ! Azonban kevés az ilyen ember, az emberek többnyire félnek a Szellemi Birodalommal ilyen kapcsolatban lenni, mert az embertársaik természetfölöttinek tekintenék, akik nem illenek bele a földi világ szerkezetébe. Pedig ha tudnátok, milyen áldásosan tudnak munkálkodni

az ilyen emberek, milyen fontos ismereteket kapnak fentről - akkor mindent megtennétek, hogy tudásukból gazdagodjatok, mert számotokra a földi világból ez az út vezet a Szellemi Birodalomba, ami minden ember igazi hazája, és amely egykor magába fogad mindenkit, teljesen mindegy, hogy kiérlelődött-e vagy nem.

Én magam hallatlan kegyelmet ajánlok azáltal, hogy beszélek veletek e két Birodalom egyesítéséről, lehetőséget adva minden embernek, hogy megtegye a lépést a földi világból a Szellemi Birodalomba. Ti visszautasítjátok ezt a kegyelmet, mert értelmetek tiltakozik ellene, mert nem engeditek szíveteket beszélni - a szív pedig nem beszélhet hozzátok, mert hiányzik belőletek a szeretet. Ezért figyelmeztetek szüntelenül a szeretetre, mert egyedül az irántam és embertársaitok iránti szeretet lágyíthatja meg szíveteket, és akkor hamarabb lesz készség bennetek, hogy meghallgassatok. Mindig csak szeretetet kérek tőletek, hogy aztán olyan ismeretet közölhessek, ami túlmegy értelmeteken, és valóban boldoggá tesz. Mert betekintést kaptok olyan területre, amely különben zárva van minden halandó előtt, minden embert boldoggá tesz, és a beavatott csendes örömét adja, aki már nem vándorol sötétben, hanem akinek világos és tiszta minden.

Épp az a körülmény, hogy gondolataitokat egy eddig ismeretlen területre emelhetitek, győzzön meg benneteket egy ilyen tudás igazságáról, és mindig azzal a gondolattal szerezzétek meg ezt a tudást, hogy egykor ebben a Birodalomban fogtok lakni - hogy csak átmenetileg jártok a Földön, és egyszer beléptek igazi hazátokba.

Akkor újból felveszitek a kapcsolatot velem, aki utánatok mentem a mélybe, aki olyan sokat vártam, amíg emberként újból tudatosan összekapcsolódhattatok velem, hogy aztán a tudás közlése által is - aminek korábban egyszer teljes birtokában voltatok - ismét boldogíthassalak. De akkor már nem lesztek messze az utolsó hazatérésétektől - visszatértek Atyai Házatokba, amelyet egykor szabad akarattal elhagytatok.

Ámen.

B. D. Nr. 7581.

1960. 04. 19.

A Föld átalakulása a szellemi mélypont miatt van

Szellemi fellendülést már nem éltek meg ezen a Földön. Olyan mélypontra került a világ, amely már szinte felülmúlhatatlan, mert az emberek csak a világra irányuló gondolkodással élnek, és nem is gondolnak szellemi életre. Azt se gondolják meg, hogy vajon eleget tesznek-e valódi földi feladatuknak, mert semmi más földi feladatot nem látnak, mint hogy testi jólétükről gondoskodjanak, és amennyire csak lehet élvezzék az életet.

Ritka, hogy az emberek szellemi irányultságú gondolatokkal kezdjék napjukat, és csak ezek a kevesek élik tudatosan a földi életüket. Ők érzik, hogy az ember nem csak a földi élet miatt van a világon, elgondolkoznak, és mert van bennük jóakarát, lassan felismerik földi életcéljukat is. De csak kevesen

vannak, és ritkán sikerül az embernek hasonló útra vinni embertársát, és hihetővé tenni neki valódi rendeltetését.

Ezért lehet szellemi mélypontról beszélni, ami változást feltételez, és ez maga után vonja a teremtett dolgok feloszlását, ami egy földi és szellemi átalakulásnak elmaradhatatlan következménye kell legyen. Persze volt már többször olyan korszak, amikor az emberek Isten nélkül éltek, amikor sok igazságtalanság történt, és a sátáni működés nyilvánvalóan felismerhető volt. Azonban most ez az állapot elhatalmasodott, majdnem minden ember felszínes életet él, már semmiről nincs gondolatuk, nincs felelősségérzetük, hit nélkül nőnek fel, vagy csak forma-szerinti hitben élnek, ami viszont teljesen értéktelen a lélek fejlődésére. Ezenkívül tévedésben élnek, téves gondolkodásban távol vannak az igazságtól, és ezt nem is találhatják meg, mert nincs bennük szeretet. Az az emberiség baja, hogy kihűlt a szeretetük, hogy az emberek ezért már nem képesek hinni az Istenben és Teremtőben, aki maga a Szeretet, a Bölcsesség és a Hatalom, és aki előtt egyszer felelniük kell életútjukról.

Hiányzik belőlük a szeretet és ezzel a felismerés is. Szellemileg vakok és mennek a szakadék felé, mert a vég visszavonhatatlanul megérkezik - hiszen egyszer újra rendet kell teremteni, hogy a felfelé fejlődésük folytatódhasson annak érdekében, amiért az ember a Földön tartózkodik.

Amit a vég előtt még meg lehet menteni, az megmentődik, mert Isten szeretete mindenhol segít, ahol csak a jóra irányuló legkisebb akarat is megjelenik. De tévedés lenne azzal számolni, hogy az emberek Isten és a hit iránti beállítottságukat megváltoztatják, és tévedés lenne egy szellemi fordulatra számítani, ami ezen a Földön menne végbe. Mert az emberek túl nagy hatalmat adtak át Isten ellenfelének, és az azt valóban jól ki is használja.

Tehát egyszer véget kell vetni ennek a tevékenységnek, Istennek meg kell vonni tőle a hatalmat, idejét be kell fejezni, és ez azt jelenti, hogy minden neki alávetett és őt magát is béklyóba kell verni úgy, hogy gonosz működésének hosszú időre vége lesz. Ez pedig megköveteli a Földön levő alkotások (teremtések) - amik szellemet rejtenek magukban - felbomlását és átformálását, ami ismét egy új teremtést feltételez, hogy egy új Föld jöjjön létre azért, hogy ezek szellemi fejlődése folytatódhasson.

Isten tudja, hogy ennek mikor jön el az ideje, ő tudja, mikor érte el az emberiség a mélypontját, mikor válik szükségessé a Föld és minden teremtésének átformálása, és ő ezt az időpontot öröktől való Tervének megfelelően be is tartja.

Ámen.

B. D. Nr. 5961.

1954. 05. 19.

Isten szeretet-bilincsei

Engedjétek meg magatoknak, hogy szeretetem fogságába jussatok, és megszabadultok attól, akiből hiányzik minden szeretet, és aki ezért igyekszik szeretetem kötelékéből kivonni titeket, ha rabjai vagytok.

Bár szeretetem biztos köteléket fon körétek, mintegy szilárdan hozzám láncol, de ti ezt a köteléket örömben és boldogságban hordjátok, és többé nem akarjátok fellazítani. Alávetitek magatok nekem mint Isteneteknek és Uratoknak, de bennem az Atyát is felismeritek, aki elé önként siettek hozzám való szeretetetek tanúsítására.

Szeretetem köteléke nem kényszer nektek, és bár örökké nem távoztok el többé tőlem, mégis teljesen szabad teremtmények vagytok, a gyermekeim vagytok, akik az Atya örökségébe lépnek, tehát velem munkálkodnak és alkotnak, és végtelenül boldogok. Mert szeretetem kötelékét nem fonom körétek akaratotok ellenére, megvárom míg magatok engeditek, míg magatok törekedtek felém, hogy megfogjalak, és soha többé el se engedjelek.

Mivel azonban akarjátok, hogy hozzám kapcsolódjatok és ebben meg is maradjatok, megszólítalak, mert akarom hogy megtanuljatok felismerni mint Isteneteket és Atyátokat, akinek szeretete kezdet óta titek - hogy engem mint szeretetet is ismerjete fel. Mert mielőtt hozzám törekedtek, előbb fel kell ismernetek. És én világosságot ajándékozok nektek, mert még sötétség van bennetek, még annyira el vagyok rejtve szemetek előtt, hogy nem tudtok felismerni, és ezért nincs is kívánságtok a velem való egyesülésre, míg szemetek észre nem vesz egy belőlem induló szelíd sugárzást, ami jólesően hullik szívetekre.

Ekkor kinyitjátok szívetek ajtaját, és akarjátok hogy belépjek. Ekkor már kívánjátok a közelségemet, és meg is tesztek mindent, hogy megtartsatok - aztán szeretetem befogad és fogva tart titeket, és boldogok vagytok, többé már nem kívántok tőlem eloldódni.

Hagyjátok, hogy szeretetem megragadjon, és már a Földön boldog teremtmények lesztek. Lépjete tudatos kapcsolatba velem, és megszabadultok lelketek ellenségétől, aki nem képes követni benneteket, ha a közelségemet keresitek. Gondoljátok meg, hogy már az utánam való vágy is szabaddá tesz, mert közeledhetek hozzátok - és ahol én vagyok, onnan ellenfelem menekül.

Dobjátok el magatoktól a nyomasztó béklyókat, és szívesen vetitek alá magatokat hatalmamnak. Engedjéte magatokat önként megkötni - és örvendezte ennek a fogságnak, mert szeretetemben örökké boldogok lesztek.

Ámen.

A következő közlés az Atya szava a Bertha Dudde általi közlések jelentőségéről. A közlést B. Dudde halála után nővére, Hanna Dudde kapta.

H. D.

1970. 08. 25.

Mindenkor szavaimhoz tartsátok magatokat

amelyeket eme szolgáló-leány szellemének hangján át tisztán közvetítettem nektek, aki visszatért örök hazájába. Hűségével és azzal szolgált nekem, hogy feláldozott jónéhány örömet, ami szelleme felvevőkészségét homályossá tette volna.

Számára mindig a szőlőhegyekben való munkálkodás volt a legfontosabb - tehát mondhatta, hogy legyőzte a világot. És most érkezett az idő, amikor az előrejelzések teljesülnek, amikor minden átalakuláson megy keresztül, amikor csak az az ember fog és tud helytállni, akinek a szíve felém fordult. És ennek a felém fordulásnak a tanításom iránti szilárd hit és hűség a feltétele, amely által mindent tisztán és világosan megkaptok.

Áldásom és hozzájárulásom nélkül soha egy mű sem sikerülhet, így ez a munka sem jöhetett volna létre, amit bölcsességemmel én irányítottam és vezettem.

Ahol őt sziklák akadályozták, hogy a továbbvezetés lehetetlenné váljon, ott úgy rendeztem, hogy a munka folytatódjon. Így elsősorban ennek a gyermeknek a hozzám való akaratát kellett megmutatnia, és ezen akarat által a mű befejeződött. És szeretetem gondoskodik róla, hogy az emberek megismerhessék, és ez így sokaknak azt a táplálékot jelenti, ami egyedül ad világosságot minden életkérdésre és mélyebb összefüggéseire. Az igazságot a Földre tudtam vezetni, és ez az igazság mindig és örökké ugyanaz marad.

Értsétek hát meg a szavak értelmét, és engedjétek e szavak által szíveteket magasabbra dobbanni, mert szavam tele van erővel, és erőt ajándékozok annak, aki vágyódik rá.

Ámen.